

Curierul

ADVENTIST

Orbirea
spirituală

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,

Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, Teodora Goran, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,

Str. Valeriu Braniste nr. 29,

Tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Influența — un dar care ne face responsabili
Gabriel Dincă
- 4 Devoțional
„Omul din lăuntru...” — stoc zero
Laurențiu Gherghe
- 7 Studiu biblic
Mai există un Program!
Mihai Maur
- 9 Diverse
„Mea culpa!”
Aurel Neațu
- 10 Stil de viață
Stăruiește... la timp
Lucian Floricel
- 12 Misiune
Provocarea unui vis
Emilian Țăran
- 16 Reportaj
Vieți schimbate
Gabriel Dincă
- 18 Spiritual
Orbirea spirituală
Daniel L. Honore
- 21 Experiențe
Absent la întâlnirea cu moartea
Gelu Chirilă
- 22 Pagina pastorului
Viața ca un fluviu
Ion Buciuman
- 24 De la cititori
- 25 **Acum 73 de ani în Curierul Adventist**
- 26 Sănătate
Încrederea în Domnul aduce sănătate
Gerald R. Wislow
- 28 Pagina copiilor
Nu-mi pasă!
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Biserica, manifestarea lui Dumnezeu în lume
Adrian Bocăneanu

Influența – un dar care ne face responsabili

In zilele noastre, auzim tot mai des vorbindu-se despre influență și trafic de influență. Ba mai mult, unii chiar sunt socotiți vinovați pentru modul cum folosesc influența pe care o au. Ceea ce este interesant este faptul că Biblia ne face responsabili pe toți de influența pe care o manifestăm în jurul nostru, indiferent dacă suntem sau nu în poziții de răspundere, pentru că „nici unul din noi nu trăiește pentru sine, și nici unul din noi nu moare pentru sine” (Rom. 14,7).

Pe de altă parte, deși credem că suntem persoane independente și că deciziile pe care le luăm sunt propriile noastre alegeri, realitatea arată că cei din jurul nostru ne influențează nu numai comportamentele, ci și gândurile și aspirațiile cele mai intime. La o analiză mai atentă, autonomia pe care o invocăm adesea se dovedește a fi o iluzie. Cu toții cerem sfaturi celorlalți când ne aflăm în dificultate sau aderăm la opiniile grupului de prieteni sau de cunoștințe. Cu alte cuvinte, suntem influențați și influențăm la rândul nostru, iar această influență spre bine sau spre rău își face simțită prezența în fiecare zi din viața noastră. Dar ce este aceasta și cum se manifestă în viața noastră?

O putere spre bine sau spre rău

Influența este o putere care produce un efect în viața unei persoane sau într-un eveniment. Prin acțiunile și cuvintele noastre, noi îi putem determina pe alții să facă un lucru sau altul, să spună un cuvânt sau altul, să gândească într-un fel sau altul. Cuvântul inspirat ne spune că „fiecare suflet este înconjurat de o influență proprie – o atmosferă care poate fi plină de putere dătătoare de viață, de curaj, de speranță și de parfumul plăcut al iubirii. Sau poate fi apăsătoare și rece, plină de întunericul nemulțumirii și al egoismului, sau otrăvitoare, datorită poluării mortale a păcatului cultivat. Prin atmosfera care ne înconjoară, fiecare persoană cu care venim în contact este afectată, indiferent dacă este sau nu conștientă de acest fapt. Aceasta este o responsabilitate de care nu ne putem elibera. Cuvintele și faptele noastre, îmbrăcăminte și comportamentul, chiar și expresia feței noastre au o anumită influență. De impresia pe care o facem depind rezultate bune sau rele, pe care nici un om nu le poate evalua. Fiecare impuls transmis în felul acesta este o sămânță semănată, care își va aduce recolta.” (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 252)

Responsabili pentru atmosfera pe care o răspândim în jur

Relațiile pe care le avem cu semenii noștri au implicații deosebit de solemne. Prin tot ceea ce facem sau spunem modelăm viața celor dragi nouă, a vecinilor noștri, a colegilor de serviciu și chiar a persoanelor cu care intrăm în contact în fiecare zi.

Oriunde mergem, influența ne urmează. În fiecare moment, când ne aflăm în prezența semenilor noștri, noi manifestăm o înrăurire care poate să-i atragă sau să-i îndepărteze de Isus. De multe ori, fără să ne dăm seama, prin felul nostru de a fi, unii pot fi încurajați și întăriți sau pot fi descurajați și îndepărtați de la Hristos și adevăr. Din această perspectivă, Ellen White spunea: „Când cineva te întreabă ce mai faci, nu încerca să te gândești la ceva trist pe care să i-l spui, pentru a-i câștiga compasiunea. Nu vorbi

despre lipsa ta de credință, despre întristările și suferințele tale. Ispititorul este nespuse de bucuros să audă astfel de cuvinte. Când vorbești despre subiecte sumbre, îi dai lui slavă. Nu trebuie să ne preocupe puterea cea mare a lui Satana de a ne birui. Adesea ne predăm în mâinile lui, vorbind despre puterea sa. Să vorbim mai bine despre marea putere a lui Dumnezeu de a uni toate interesele noastre cu ale Sale. Vorbește despre puterea inegalabilă a lui Hristos, vorbește despre slava Sa”. (Ellen White, *Divina Vindecare*, ed. 1997, pag. 238)

Iubirea lui Hristos – o influență spre bine

Atunci când suntem plini de dragostea lui Isus, aceasta va fi văzută în tot ceea ce înfăptuim. „Când iubirea lui Hristos este păstrată ca ceva scump în inimă, asemenea mirosului unui parfum plăcut, ea nu poate fi ascunsă. Influența ei sfântă va fi simțită de toți aceia cu care venim în contact. Spiritul Domnului Hristos în inimă este asemenea unui izvor în deșert, curgând ca să învieze totul, făcând pe cei ce sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, ed. 1999, pag. 69)

Pentru a trăi o asemenea viață, pentru a exercita o asemenea influență, avem nevoie de harul lui Dumnezeu și de puterea Duhului Sfânt care să ne ajute să plătim la fiecare pas prețul efortului, al jertfirii de sine. Să trăim deci în atmosfera iubirii și a credinței Mântuitorului, astfel încât viața noastră să radieze acel parfum plăcut care să câștige pentru veșnicie inimile celor cu care venim în contact.

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

„OMUL DIN LĂUNTRU...”

stoc zero?

LAURENȚIU GHERGHE

„...ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși, omul nostru din lăuntru se înviește din zi în zi.” (2 Cor. 4,16 u.p)

„...căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.” (2 Cor. 4,18 u.p)

Privită de aproape, viața oamenilor este morală. Cercetată de departe este pură psihologie. Analizată de foarte departe, ea este un simplu act mecanic. Însă atunci când te oprești asupra ei de foarte aproape, este o mare tragedie. Cu toate că am fost chemați de Dumnezeu la desăvârșire, încă ne mai zbatem în neajunsurile vieții noastre. Una din marile tragedii ce bântuie printre noi este criza de caractere, criza „omului din lăuntru”. Dumnezeu a așezat ochii noștri în așa fel, încât să nu ne putem vedea chipul. În schimb, am primit ochii minții ca să ne vedem chipul lăuntric, să vedem „omul din lăuntru”. Cu timpul însă, omul, adică eu și cu tine, ne-am descoperit cu mare entuziasm chipul din afară și am uitat să privim la cel interior. Nu suntem oare obișnuiți uneori, la întâlnirile private sau de la biserică, pe stradă sau în dialoguri cotidiene, să dăm cu bidineaua cea mare peste cîntea, omenia, valoarea, talentele sau alte valori sufletești ale semenilor noștri, ba chiar uneori ale prietenilor noștri, cu scopul ascuns și lipsit de altruism de a pune în valoare pretinsa noastră superioritate? Poate că da... poate că nu... Stocul „omului din lăuntru” însă se cam apropie de zero printre noi.

În cartea sa, *Aventuri solitare*, Octavian Paler face o comparație între America și Europa, scoțând în evidență faptul că ținta celor două modele de civilizație este diferită. În timp ce Europa aleargă după „cultură”, America aleargă după „confort”. Aceste două idealuri modelează viața și strădaniile a milioane de oameni. În Europa „cultura este

obsesia sistemului educațional”. În America, „confortul este esența culturii”. Fără a intenționa să intru în această dispută, doresc doar să observ că proba supremă a unei ființe umane, și prin aceasta și a unei întregi civilizații, nu este nici „cultura” și nici „confortul”, ci caracterul. Octavian Paler subliniază de asemenea, cu toată forța, că în lume „nu există progres, în afara celui lăuntric”.

Cultura europeană

Acumularea de cunoștințe este sinonimă cu înțelepciunea pentru europeni. De la Gibraltar și până la munții Urali, „ideile” sunt „dumnezeii” cărora li se închină intelectualii europeni. Europa trăiește încă în epoca „ideologică”, analizând totul, autoanalizându-se, filozofând pe marginea oricărui subiect, având plăcerea de a despica firul în patru. Ca să înțelegem mai bine specificul european, Octavian Paler îl definește drept „o magie a oglinzii”: „Oglinda l-a ajutat pe om să se întrebe cine e, ce rost are pe lume, ce vrea, ce așteaptă de la alții”. În opinia sa, America a înlocuit aproape total „Magia oglinzii cu Magia calculatorului”, obligând pe „închinători” să fugă de ei, în jocuri sau în interminabile depozite de informații. Urmând acest drum, civilizația e capabilă să producă un rău cu urmări greu de evaluat. Îl poate transforma radical pe om într-un maniac al tehnologiei, fugăr într-o direcție spre nicăieri, preocupat mai mult de grija de „a avea” decât de scopul primordial, urmărit de Dumnezeu în om, și anume grija de „a fi”.

Confortul american

Confortul american se compune din pace și prosperitate. Idealul acesta a făcut ca toate preocupările „milioanelor de necăjiți”, veniți aici din cele patru colțuri ale lumii să anime fiecare zi de trudă și luptă. În legătură cu acesta, iată câteva reflecții din aceeași carte a lui Octavian Paler: Incontestabil, America avansează cu o viteză pe care Europa n-are cum s-o egaleze – dovadă că laboratoarele americane pregătesc premii Nobel în serie. Ea este în același timp plină de contradicții. A creat o industrie alimentară parcă anume pentru încurajarea obezității și o altă industrie pentru combaterea obezității, în care moda „fără”, adică „fără colesterol”, „fără grăsimi”, „fără multe calorii” a ajuns o adevărată obsesie... Dacă ești singur, poți conversa, folosindu-te de calculator, cu toată lumea. La televiziune, se zâmbește chiar și atunci când e prezentat buletinul meteorologic, de parcă „starea vremii” ar fi o marfă căreia i se face reclamă, trebuie vândută. De altfel, nu e de mirare că „happy-end”-ul a cunoscut o carieră atât de înfloritoare la Hollywood. Americanul simte nevoia să fie asigurat că viața e frumoasă și că binele triumfă până la urmă asupra răului. După gustul american, „Hamlet”, „Anna Karenina” sau „Romeo și Julieta” ar trebui să aibă alt final... Poate că forța Americii stă într-o sinteză ciudată. Americanul, am notat undeva, e un barbar supercivilizat.

Are vitalitatea barbarului, neobosit de istorie și priceperea de a nu se pierde în subtilități. El rezolvă simplu încurcăturile filozofiei în care se complăce Europa. Ceea ce e util e bun! Ceea ce e profitabil e și mai bun!”

Fie că s-a oprit în loc, oboșită și năucită de istorie, fie că se avântă nebunește cu capul înainte spre... nicăieri, lumea de astăzi, din Europa și din America și nu numai, are nevoie să i se spună că există și o a treia cale spre progres: cea oferită de Creatorul universului, prin trimiterea în lumea noastră a Fiului Său, Isus Hristos.

„Omul din lăuntru...”, sau caracterul creștin

Venind în lumea noastră și luând trup de om, Dumnezeu a intrat în istorie, ca să-i vorbească creaturii înstrăinate și să-i comunice, în limba ei ruptă de eternitate, care îi este destinul și datoria. Lucrarea lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, nu este oferta unei culturi universale și nici darul unor cunoștințe care să ne înlesnească drumul către confortul personal. Problema primordială a Lui este cum să ne facă să privim mai des în noi înșine și să ne ajute să ne ridicăm la starea corespunzătoare a celor care locuiesc „în societatea lui Dumnezeu”. Biblia ne spune că „în Hristos locuiesc toate comorile înțelepciunii și științei”. Cu toate acestea, Mântuitorul nu a întemeiat acum două mii de ani, pe pământ, o nouă școală de filozofie, ci a inaugurat „omul din lăuntru”, născut prin iertare și lucrarea Mîngîietorului. Scriptura ni-L prezintă pe Fiul lui Dumnezeu înmulțind pâinile și peștii, vindecând slăbiciuni trupesti, mergând pe ape, potolind calamitățile naturale și, în final, biruind chiar și moartea. Dar toate acestea nu-L fac precursorul unei ere „super-tehnologice”. Deși putea să o facă, Isus Hristos nu ne-a dăruit nici aerul condiționat, nici mașina cu abur sau cu explozie, nici energia atomică și nici vreun leac universal împotriva tuturor epidemiilor ucigașe. „Medicul cel Bun” a ales să trateze un pacient mult mai important decât trupul nostru: „omul din lăuntru”.

Privind de la înălțimea perspectivelor veșnice, pe care Biblia o așază de atâta timp înaintea noastră, înțelegem că atât Europa, cât și America au greșit calea. Într-o providențială alegere a cuvintelor, Dumnezeu spune: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți (cultura europeană) și voi nimici priceperea celor pricepuți” (confortul progresului tehnologic american) (1 Cor. 1,19; Iov 5,12-13; Ier. 29,14; Ier. 8,9). De asemenea, apostolul Pavel întreabă retoric: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul?... N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să-i mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii”. (1 Cor 1,19-21). Astfel că, Dumnezeu a reformat lumea, nu prin cultură sau revoluție tehnologică, ci prin cruce, trimițând în lumea umbrelor pe Fiul Său, ca să moară pentru vina mea și a ta. Mântuitorul încă îi așteaptă pe cei care cred în jertfa Lui să vină la El și să-și modeleze astfel, pentru veșnicie și mântuire, „omul din lăuntru”. Caracterul, sau „omul din lăuntru”, înseamnă o bază neclintită de adevăr moral, o lume a idealurilor înalte care să fie în stare să miște voința pentru a realiza lucrurile lui Dumnezeu, tăria de a urma idealurile Sale cu riscul de a îndura pierderi considerabile...statornicie neclintită

și neșovăitoare în urmarea ideilor cerului. La întrebarea cum se poate schimba caracterul cuiva, filozofii lumii au spus că aceasta se va face fie atunci când oamenii vor fi „iluminați” de cunoștințele civilizației, fie atunci când vor fi scoși din panica celor sortiți să trăiască în lipsuri și sărăcie. Nici comunismul ateu și nici materialismul capitalist, supraabundent, nu au reușit însă schimbarea caracterului. În confuzia contemporană, glasul limpede al Scripturii ne propune o soluție în două etape: o transformare a „omului din lăuntru” prin influențare și imprimare.

Isus Hristos – posibilul portret al devenirii noastre

Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să vedem în El un ideal și un posibil portret al devenirii noastre eterne. Am fost creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” și nu ne vom împlini decât atunci când vom redeveni „asemenea Lui”. Mântuitorul S-a întrupat ca să-L putem vedea iarăși pe Creatorul nostru. Omenirea este mereu atrasă și fascinată de frumusețea și perfecțiunea Lui. Chiar cele mai mari opere de artă sunt izvorâte din admirația față de Cel ce a devenit Răscumpărătorul lumii.

Duhul Sfânt – soluția „stocului zero”

Admirația noastră față de Isus ne lasă încă neputincioși și falimentari în strădaniile noastre. Din această cauză, Dumnezeu a hotărât să ne rezolve această problemă prin trimiterea Duhului Sfânt, care este dat tuturor celor ce-l cer. Schimbarea produsă de Duhul Sfânt în inimile noastre este prezentată de Pavel în scrisoarea sa către creștinii din Galația: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blindețea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5,22-23). Adevărul este că nu ne putem schimba singuri. Suntem făcuți de Dumnezeu și putem fi recuperați doar prin strădaniile Lui pline de dragoste.

Gândește-te, iubite cititor, acum, la început de an, la „omul din lăuntru...”. Ești mulțumit de el? Cum ai dori să arate în 2005? Ce așteptări ai de la tine? Dincolo de educația pe care o avem sau de confortul pe care îl avem, prin case sau mașini, vă invit să luați decizii spirituale care să nu reducă stocul „omului din lăuntru...” la zero, ci, din contră, să-l crească. Ceea ce suntem este darul lui Dumnezeu pentru noi, iar ce vom deveni este darul nostru pentru Dumnezeu. Pentru cei ce vor reuși există o mare răsplată.

Bugetă puțin la „omul din lăuntru...”

○ Pe cine ți-ai dori ca soț, soție, ginere sau noră? Pe cineva „cult”, „bogat” sau „de caracter”?

○ Cui i-ai încredința, spre păstrare, banii? Unuia „cult”, „bogat” sau „de caracter”?

○ „Omul din lăuntru” este ceea ce ești tu pe întuneric.

○ Îi admirăm pe oamenii de geniu, îi invidiem pe cei bogați, ne temem de cei aflați la putere, dar, de necrezut, nu ne încredem decât în oamenii de caracter.

○ Caracterul unui om este ca și gardul de scânduri: nu poate să stea mai bine în picioare, dacă-l dai cu vopsea.

○ „Omul din lăuntru” este ceea ce ai face, dacă ai fi sigur că nimeni nu va afla vreodată.

○ Dacă vrei să cunoști caracterul cuiva, uită-te la felul în care-i tratează pe cei de la care nu poate câștiga nimic.

○ Reputația este ceea ce cred oamenii despre noi, „omul din lăuntru” este ceea ce vede Dumnezeu că suntem.

Laurențiu Gherge,
pastor, comunitatea Bacău,
Conferința Moldova

Declarația președintelui Jan Paulsen cu privire la dezastrul din Asia

„În mijlocul durerii și al suferinței, acești oameni nu sunt uitați de Dumnezeu. Fiecare dintre ei este prețios în ochii Lui”, a spus pastorul Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste într-o declarație ce are în centrul atenției tragedia din 26 decembrie 2004, din Asia, pe care acesta o numește „un dezastru umanitar fără precedent”.

„Avem de-a face cu o tragedie pe care ne este greu s-o înțelegem. Descoperim impactul ei continuu în durerea celor care-și jelesc apropiatii, în neajutorarea copiilor care și-au pierdut părinții și în nevoia disperată de apă și hrană a supraviețuitorilor. Este o ironie faptul că acest dezastru a avut loc într-o zonă a lumii care nu este pregătită pentru asemenea catastrofe. Bărbații, femeile și copiii afectați de tragedie sunt, în marea lor majoritate, săraci.”

Pastorul Paulsen, care a condus în trecut Agenția Adventistă pentru Dezvoltare și Refacere (ADRA) și care, în mai mult de 40 de ani de misiune, cunoaște bine acțiunile necesare după astfel de evenimente, îi îndeamnă pe

membrii bisericii să răspundă cu promptitudine la apelurile făcute pentru ajutorarea celor în nevoie.

„Nu este momentul să întrebăm 'de ce', sau să căutăm explicații – este posibil ca unele răspunsuri să nu le primim înainte de întoarcerea lui Isus. Acum este timpul de acțiune. Acum este momentul în care să-i atingem pe semenii noștri cu compasiune, să-L descoperim pe Hristos prin atitudinea noastră plină de speranță, într-o situație plină de frică și deznădejde.

Am încredere că fiecare dintre voi va face tot posibilul pentru a-i ajuta pe cei în nevoie prin rugăciuni și resurse materiale, fie prin ADRA, fie prin alte organizații implicate în acest efort.”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, organizată formal în anul 1863, în Statele Unite, are 13,6 milioane de membri botezați și 25 de milioane de simpatizanți, în 203 țări ale lumii. ADRA lucrează la nivel global din anul 1984.

(AARC – Departamentul Comunicații, AZȘ din România)

MAI EXISTĂ UN PROGRAM!

MIHAI MAUR

Se vorbește în vechime despre un program care avea să schimbe destinul vieții pe pământ. El avea puterea de a transforma ființa omului simplu, dar și a celui „complicat” și nimeni nu rămânea același după ce întâlnea programul *Cartea Cărților*. Am dori parcă să gustăm mai mult din nostalgia acelor vremuri rupte parcă din poveste, dar cruda realitate gonește visele. Pământul se clatină bezmetic, moartea pânđește și-n văile paradisiace, economia lumii se prăbușește, civilizația a uitat de unde vine, cine este și încotro grăbește... și vai, biserica, martorii mântuirii parcă nu se regăsesc. Această ecuație cu prea multe necunoscute va rămâne, în cea mai mare parte, nerezolvată. Pământul se va clătina până la dezmembrare, moartea își va lua cu tot mai mare nesaț tributul, iar aurul și argintul lumii vor „rugini”. Două lucruri însă ar putea fi soluționate: o parte a lumii să-și regăsească memoria și să accepte salvarea venită din cer, iar purtătorii luminii să-și redobândească identitatea și să accepte suprema trimitere. Rămâne însă întrebarea: CUM? Răspunsul ne așteaptă de două milenii.

Puterea Cuvântului

Prea adesea uităm că lumea de ieri, care avea probleme similare cu ale noastre, s-a redresat în mod miraculos atunci când s-a lăsat întâlnită de puterea aceea vie și lucrătoare, mai tăietoare decât orice sabie cu două tăișuri, care pătrundea până acolo că despărțea sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și judeca simțirile și gândurile inimii: Cuvântul lui Dumnezeu.

Sătui de datini și tradiții strămoșești, de explicații talmudice și comentarii rabinice, purtând în suflet amarul deșertăciunii și fără strop de orizont, în ziua Cincizecimii, trei mii din casa lui Israel primesc operația pe cord deschis, se supun puterii transformatoare a Cuvântului simplu al lui Dumnezeu și, minune mare, ei știu acum cine sunt, de unde vin și încotro se îndreaptă. Acesta n-a fost

decât debutul miracolului. Raportul despre acest program simplu al lui Dumnezeu e mai mult decât fantastic: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândește tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (Fapt. 6,7).

Invincibilul Program al lui Dumnezeu, nu viza doar casa lui Israel. Lumea păgână prea plină de superstiții și ritualuri fără sens, zăcând în cel mai dens întuneric, a fost luminată și resuscitată de aceeași putere a Cuvântului. Luca ne scrie: „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului.” (Fapte 13,48).

Medicament pentru suflet

Puterea Cuvântului e uimitoare când îți iei timp pentru a-l însoți pe înaltul demnitar al Etiopiei. Specializarea lui e în finanțe, dar de o vreme pasiunea lui sunt sulurile sfinte. Se întoarce din concediul petrecut la Ierusalim. Ar fi avut și alte variante: zigurele din Babilon, plaja din Tir, Coloseum-ul din Roma, Acropole în Atena și apoi banii nu erau o problemă. De ceva vreme însă, suferă cumplit cu „inima” și nu se regăsește. Nimic din tot ce are – putere, prestigiu și avere – nu-i poate umple hăul din suflet. S-a dus la Ierusalim, pentru că a auzit că se găsesc leacuri de inimă, și că un program periodic de pelerinaj ar putea fi soluția. Nu e convins că a găsit ce căuta, dar acum, în drum spre casă, citește cu ardoare din cartea lui Isaia. Nu prea înțelege, dar simte că a pus mâna pe-o comoară. „Înțelegi tu ce citești?” și, ca trezit din vis, îl zărește pe Filip, asistentul marelui Chirurg. În câteva ore, inima aceea deșartă, de piatră, a fost schimbată cu una nouă, și asta prin Cuvânt. S-a dus la Ierusalim bolnav, trist și deusolat și se întoarce operat, vindecat, plin de bucurie și cu un nou sens al vieții. Fusese transformat dar nu la Ierusalim, ci în prezența programului simplu, dar invincibil: Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, nu mai conta nici puterea, nici prestigiul, nici aurul sau argintul, ci numai

dorința fierbinte de a spune și altora că viața are cu adevărat un sens.

Urmărind cu atenție cartea *Faptele Apostolilor*, nu este greu de descoperit impactul lui Dumnezeu pe care Cuvântul simplu l-a avut asupra tuturor celor care s-au lăsat întâlniți de acesta. Fie că vorbim de înalți demnitari, famenul etiopian, sutașul Corneliu, fie că vorbim de filosofi, Dionisie Areopagitul, sau de oameni simpli, Lidia vânzătoarea de purpură, temnicerul din Filipi, toți aceștia au experimentat minunea transformării într-o ființă nouă.

Cuvântul lui Dumnezeu, medicamentul miraculos pentru o parte a civilizației de atunci, iudei și neamuri, a fost în același timp instrumentul de redescoperire a identității purtătorilor de lumină și a acceptării supremei trimiteri. „Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de toți oamenii...” (Fapte 22,14.15), e una dintre declarațiile care nu mai necesită nici o explicație. Ceea ce nu a reușit Gamaliel, în ciuda talentului său de necontestat, de mare profesor, va reuși Cuvântul lui Dumnezeu în confruntarea directă cu pacientul Saul din Tars, de exemplu.

Există o vorbă de duh care spune că niciodată omenirea n-a învățat nimic din istoria trecută, și lucrul acesta e valabil atât pentru civilizația mileniului trei, cât și pentru martorii lui Hristos de la vremea sfârșitului. Pentru o vreme când planeta are timp pentru orice, mai puțin pentru Cuvânt, devin limpezi cuvintele lui Isus: „Dar când va veni Fiul Omului va găsi El credință pe pământ?”.

Dacă „credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”, sunt toate șansele ca lumea aceasta să se scufunde în abis. Deși soluția de atunci e încă la îndemână, lumea aceasta pare resemnată. Pe măsură ce anii trec, minunea puterii transformatoare a Cuvântului pare tot mai mult doar o poveste, și atâta tot. Egoistă și rece, neîmplinită și nemângâiată, lumea de azi e parcă pregătită să-și accepte cumplita soartă. Între zgârie norii fumegânți și tsunami dezlănțuite, generația aceasta se pregătește să-și dea suflarea.

Transformat prin Cuvânt

Mai înspăimântătoare e însă nepuțința purtătorilor de lumină, cu identitatea rădăcită prin colbul vremii și fără tragere de inimă în ce privește misiunea. Această rămășiță pare sleită de puteri acum, când semnele adventului sunt citite chiar de copii și când ar trebui să răsune întreita solie îngerească din New York până în Sri Lanka. Parcă se aude suferința profetului de ieri: „Care este cauza secetei din biserică? Răspunsul este: Noi îngăduim ca mintea să se abată de la Cuvânt. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi consumat ca hrană pentru suflet, dacă ar fi tratat cu respect și considerație...” (Ellen White, *Mărturie*, vol. 6, pag. 392). În scrierile profetului apare mereu un „dacă” dureros. Dar tocmai acest „dacă” generează o sumă de vești impresionante. Aceeași putere veche a Cuvântului mai poate încă lumina rămășița: „Dacă Biblia ar fi citită mai mult și dacă adevărurile ei ar fi mai bine înțelese, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul

primește energie, cercetând paginile ei” (Ellen White, *Îndrumarea copilului*, pag. 394). Același Cuvânt al Celui Preaînalt poate restaura intelectul celor chemați să fie mărturisitori la vremea sfârșitului: „Dacă Biblia ar fi studiată cum trebuie, oamenii și-ar întări intelectul. Subiectele tratate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea distinsă a exprimării sale, precum și temele nobile pe care le prezintă minții, dezvoltă în om facultăți ce nu pot fi dezvoltate altfel... Cel ce o studiază, ce-i contemplează mărețele subiecte și se asociază cu imaginile ei înalte va fi mai curat și mai înălțat în gânduri și sentimente decât dacă ar fi petrecut timpul citind orice lucrare de origine omenească numai, ca să nu mai vorbim de cele cu caracter îndoielnic. Minteia tânără dă greș în a-și atinge cea mai nobilă dezvoltare atunci când neglijează Cuvântul lui Dumnezeu – cea mai înaltă sursă de înțelepciune.” (Ellen White, *Îndrumarea copilului*, pag. 393, 394)

Și în acest „dacă” condițional există o ploaie de lumină și pentru această lume terminată. „Învățăturile Bibliei au o influență vitală asupra prosperității omului, în toate aspectele vieții. Ea dezvăluie principiile ce sunt piatra de colț a prosperității națiunii, principii care au strânse legături cu bunăstarea societății și care sunt protecția familiei, principii fără de care nici un om nu poate reuși să ajungă la utilitate, fericire și cinste în această viață și nici nu poate să-și asigure viața veșnică.” (*Idem*, pag. 394)

N-a fost și nici nu va exista până la advent vreun program care să electrizeze martorii și să lumineze lumea, în afară de Cuvântul simplu, dar invincibil, al Creatorului. După următoarele cutremure și clătănări ale puterilor cerului, după ce mulți își vor fi dat sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ, câțiva, destul de puțini față de miliardele lumii, se vor îndrepta spre sala de operație a Cuvântului Sfânt, pentru salvarea lor. Și totuși, de ce să așteptăm până atunci?

Mihai Maur, pastor, comunitatea Timișoara 1, și director al Departamentului Educație, Conferința Banat

„MEA CULPA!”

Expresia are o obârșie religioasă, provenind dintr-o rugăciune catolică, Peccavi, care constă în a-ți mărturisii păcatele și a te lovi cu pumnul în piept, rostind cu glas tare, după fiecare greșeală pe care ți-o recunoști, „mea culpa, mea culpa!”. Ce bine că nu trebuie să ne rugăm în felul acesta!

Foarte interesant este însă sensul juridic al acestei expresii. În tribunalele romane, înainte de începerea proceselor, acuzații erau întrebați dacă își recunosc vina. În caz afirmativ, spuneau: mea culpa! Și în acest fel, unii obțineau circumstanțe atenuante, iar alții erau chiar absolviți de vină. Oare ce altceva așteaptă Dumnezeu de la copiii Săi decât strigătul acesta?

În urmă cu puțin timp, am citit experiența unui preot, relatată în cartea *Omul care nu poate greși*. Se spune că acesta era un om deosebit, cu o viziune extraordinară și voia să facă ceva mareț pentru Dumnezeu. Din nefericire, fără să știe, oamenii pe care i-a angajat să strângă fonduri pentru biserică nu îi împărțeau morală. Ca urmare, s-a văzut pe sine pus sub acuzație și condamnat pentru fraudă. Ceea ce face ca această experiență să fie deosebită este faptul că un conducător creștin excepțional și-a admis greșeala fără nici o ezitare. Fraza scrisă pe copertă este fascinantă prin ea însăși: „Clopotele de alarmă ar fi trebuit să bată când mi s-a spus odată că sunt omul care nu poate greși”.

Nici unul dintre noi nu se găsește într-o poziție din care să nu poată face greșeli. Trebuie să fim întotdeauna alertați de clopotele de alarmă, care sună să ne avertizeze că am putea fi la limita unei probleme potențial dezastruoase.

Așa cum fiecare conducător spiritual are puterea sa, și el are slăbiciunile sale. Viața privată, latura practică a credinței, este cea care creează probleme oricărui creștin. Suntem în prima linie a bătăliei spirituale, foarte expuși atacurilor și ispitelor de orice natură. „Haina de preot” (1 Petru 2,9) nu conferă imunitate.

„Satana studiază orice semn de slăbiciune în firea omenească, notează păcatele pe care toți sunt înclinați să le comită și după aceea are grijă ca ocaziile pentru încurajarea tendinței spre rău să nu lipsească. El îi ispitește pe oameni să abuzeze în ceea ce este îngăduit, făcându-i ca prin necumpătate să slăbească puterile fizice, mintale și morale.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, pag. 355)

Citez în continuare o frază dintr-un articol, apărut într-un cotidian de mare tiraj: „Ipocrizia, înșelăciunea și lăcomia au dizolvat sufletul națiunii. Infracțiunile – unele îngrozitoare, altele mici – acoperă toată scara eșecurilor umane, de la slăbiciunea voinței la lașitatea morală, de la ipocrizie la avariție necontrolată”.

Avertizări asemănătoare întâlnim deseori, nu neapărat în periodice creștine, ci în reviste și ziare laice. Lumea atrage atenția asupra unei probleme, prezente și în biserică creștină de astăzi, și anume lipsa de moralitate. Dacă nu ne vom ocupa de această situație neplăcută și îi vom întoarce spatele, acest fapt va cauza mai mult rău decât orice altceva.

Un principiu biblic de bun simț în același timp și care trebuie urmat cu consecvență este acela că niciodată nu poți cere altuia să fie ceea ce tu nu ești.

Imaginați-vă un triunghi isoscel. Drumul fiecărui creștin începe la baza triunghiului, cu multe opțiuni privind felul în care să trăiască, modul cum să-și petreacă timpul și alegerile pe care trebuie să le facă. Totuși, cu cât te ridici pe acest triunghi, cu cât îți asumi mai mult acțiunea de a conduce, cu atât ai mai puține opțiuni. În vârful triunghiului nu mai ai, în mod fundamental, nici o opțiune. Numărul opțiunilor descrește, pe măsură ce responsabilitatea crește.

Mulți creștini nu înțeleg această regulă. Ei trăiesc după principiul că, pe măsură ce au mai multă influență, au mai multe opțiuni și alegeri. Încep să trăiască ei, care sunt „învățători”, ca și cum ar fi mai presus de lege, neglijând astfel avertizarea dată de Dumnezeu prin apostolul Pavel: „Tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu care propovăduiești: ‘Să nu furi’, furi? Tu care zici: ‘Să nu preacurvești’, curvești... Tu care te fâlești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci ‘din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între neamuri’, după cum este scris” (Rom. 2,21-24).

Unii creștini nu par să înțeleagă importanța pe care o are credibilitatea în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Predicarea bine documentată, bazată în totul pe Scriptură, dar nesusținută de o viață trăită, este totuna cu nimic. Putem să ne permitem comportamente lumești, dar este imoral să pozăm în oameni religioși o dată ce ne-am pierdut credibilitatea în fața celorlalți. Oamenii au nevoie mai întâi de modele, și apoi de predici.

Nehotărârea unora de a-L urma pe Dumnezeu cu toată inima îmi amintește, fără a intenționa să jignesc pe cineva, de un măgar celebru, altul decât cel al lui Balaam, rămas în istorie sub numele de „Măgarul lui Buridan”. De fapt, acest măgar n-a existat niciodată. Buridan, un filozof scolastic francez din secolul al XIV-lea, l-a născocit pentru a-și susține o argumentație. Măgarul, plasat la distanțe egale între o găleată cu apă și un tain de ovăz, nu se putea decide cu ce să înceapă: să-și potolească foamea sau să-și stingă setea, fiind amenințat să piară din pricina șovăielii lui. Această nehotărâre, fatală și ridicolă în același timp, descrie situația unei persoane care, solicitată deopotrivă din două părți în același timp, nu se decide pentru nici una și, de fapt, le pierde pe amândouă.

Ori de câte ori a fost nevoie, Dumnezeu a condamnat, prin prorocii Săi, duplicitatea și inima împărțită a poporului Israel, anticipând finalul nefericit, concretizat în lepădarea lor ca națiune. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni...” (Mat. 6,24). E timpul să ne hotărâm: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor căroră le slujeau părinții voștri dincolo de râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți.” (Iosua 24,15)

Fii sincer! Când ai strigat ultima dată „mea culpa!”?

Aurel Neațu, pastor, comunitatea Craiova,
și director al Departamentului Libertate Religioasă
și Relații Publice, Conferința Oltenia

STĂRUIEȘTE ... LA TIMP

LUCIAN FLORICEL

„Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, . . . propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp. . .” (2 Tim. 4,1-2)

Nu cu mult timp în urmă, am avut parte de o surpriză de proporții. În București fiind, un tânăr se apropie de mine și mă întreabă dacă îmi aduc aminte de predica pe care am ținut-o cu 12 ani în urmă, în Comunitatea Popa Tatu. Am rămas surprins și am făcut un mic efort de memorie pentru a-mi aduce aminte subiectul prezentat. Nu a fost totuși prea greu, pentru că a fost singura mea predică prezentată în această biserică, și aceasta cu ocazia încheierii studiilor teologice, în vara anului 1992.

Surprins, l-am întrebat cum de a ținut minte subiectul unei predici deja prăfuite... Surpriza a fost și mai mare când mi-a reamintit aproape toate ideile principale ale predicii, inclusiv scurtele ilustrații folosite. Subiectul fusese: *Spiritul de intoleranță*.

Tânărul mi-a spus: „Atunci aveam întotdeauna la mine un pix și un caiet pentru a nota lucrurile pe care le consideram importante... dar acum...”

Dar acum...

Profesorul Jean Agassiz, un cunoscut om de știință, spunea: „Creionul este unul dintre cei mai buni ochi!”

Este celebră istoria tânărului student care s-a prezentat înaintea profesorului Agassiz, informându-l că este

preocupat de studiile științifice din toate domeniile zoologiei, dar în mod special de studiul insectelor, și cerându-i coordonare în activitatea de cercetare.

- Când vrei să începem? l-a întrebat profesorul Agassiz.
- Chiar acum, a replicat hotărât studentul

Profesorul a luat un pește numit „haemulon” și i-a cerut să-l cerceteze și să formuleze câteva concluzii, lăsându-l apoi singur. După 10 minute de „cercetare științifică”, studentul a ajuns la concluzia că observase tot ce era de observat la acel „obiect” de studiu. Așa că a pornit să-l caute pe profesor pentru a-i prezenta observațiile. Spre nemulțumirea lui, a aflat că profesorul a plecat pentru mai multe ore, dar a lăsat vorbă să fie așteptat de tânărul student. Neavând ce face, tânărul s-a întors la peștele lui și, privindu-l cu mai multă atenție, a descoperit câteva amănunte care îi scăpaseră mai înainte.

Târziu, spre seară, când profesorul s-a întors și tânărul i-a prezentat concluziile, profesorul i-a răspuns:

– Nu ai privit peștele cu prea multă atenție și nu uita, creionul este cel mai bun ochi. Sunt convins că până mâine dimineață vei descoperi noi lucruri. Privește-l din nou! Privește-l din nou!

A doua zi, tânărul s-a prezentat cu noi concluzii, mărturisind:

- Trebuie să recunosc, ieri nu l-am privit cu prea multă atenție!

- Privește-l din nou, au fost singurele cuvinte ale profesorului!

După treze zile lungi de cercetare continuă, singurele cuvinte ale profesorului au fost:

- Privește la peștele tău cu mai multă atenție și nu uita, creionul este unul dintre cei mai buni ochi.

Mai târziu, tânărul avea să spună că aceasta a fost cea mai bună lecție pe care a primit-o vreodată.

În această ilustrație pot fi găsite bazele unei cercetări riguroase:

- cercetează și notează
- interpretează datele observate
- aplică ceea ce ai descoperit

Când ai notat ultima dată câteva gânduri dintr-o predică? Sau când ai completat ultima dată spațiile libere de sub întrebările din Studiile de la Școala de Sabat? Când a fost ultima ocazie când ai studiat Scripturile, având și un caiet în care să notezi gândurile descoperite, ideile care v-au umplut inima de bucurie? Dar când ai subliniat ultima dată frazele pline de solemnitate pe care le-ai citit în Spiritul Profetic?

Am vizitat un bătrân membru al bisericii și l-am găsit măcinând porumb pentru păsări. M-a invitat în casă și i-am găsit masa plină de cărți, Biblia deschisă, ochelarii, câteva pixuri de culori diferite, un caiet cu notițe. Poate veți spune că are timp. Eu pot să spun că este o problemă de interes, nu de timp - de preocupare, de o ordine a priorităților.

Adevărul este că trăim într-un timp al superficialității, al lucrurilor făcute la repezeală, ne mulțumim cu lucrurile gata făcute, cu mâncărurile semipreparate sau cu știrile servite în grabă. Internetul care îți stă la

dispoziție cu referate pentru orice disciplină și an de studiu și nu-ți cere decât un minimum de efort: doar să le „descarci”, să pui în colțul din dreapta numele tău și... gata lucrarea!

Nimic nu mai cere din partea noastră efort, imaginație, profunzime, inventivitate - toate au fost deja gândite înaintea noastră. Vrem, nu vrem, trebuie să recunoaștem că sistemul a fost adoptat cu ușurință și în biserică.

Găsești predici gata făcute pe internet și nici nu se cere efort pentru pregătirea unui program muzical. Ele

„Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe raționale este să învețe din Scripturi ce este adevărul și apoi să meargă în lumină, încurajându-i și pe alții să-i urmeze exemplul.

(Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, pag. 599)

sunt gata întocmite și circulă de la o comunitate la alta, iar seminariile îți spun când să zâmbești și chiar și rugăciunile sunt scrise în încheiere. Dacă nu le avem pe acestea, atunci folosim o casetă video, un CD sau, mai nou, un DVD, și totul este OK!

Ce-i de făcut?

Sfatul profesorului Agassiz este de mare folos: „creionul este unul dintre cei mai buni ochi!”

Iată și câteva sfaturi inspirate: „Prima și cea mai înaltă datorie a oricărei ființe raționale este să învețe din Scripturi ce este adevărul și apoi să meargă în lumină, încurajându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi, cu sârguință, cântărind fiecare gând și

comparând verset cu verset.” (Ellen White, *Tragedia Veacurilor*, pag. 599)

„Studiul Bibliei reclamă eforturile noastre cele mai sârguicioase și o gândire neobosită. După cum minerul sapă în căutarea comorii aurifere din pământ, cu tot

atâta hotărâre și perseverență trebuie să căutăm comoara din Cuvântul lui Dumnezeu.

În studiul zilnic, metoda verset cu verset este adesea de cel mai mare ajutor. Studentul trebuie să ia un verset și să-și concentreze mintea în încercarea de a afla gândul pe care l-a pus Dumnezeu acolo pentru el și apoi să mediteze asupra lui până când și-l însușește. Un pasaj studiat astfel, până când semnificația lui este limpede, are o valoare mai mare decât perindarea prin mai multe capitole, fără a avea în vedere vreun scop bine definit și fără a dobândi cunoștințe clare.” (Ellen White, *Educație*, pag. 150)

Este timpul să învățăm să ne concentrăm și să observăm detaliile. Să învățăm să folosim creionul și hârtia pentru a nota descoperirile făcute. Niciodată textul nu va spune totul de la prima citire, dar a săpa adânc în sensul profund al Cuvântului este marele nostru privilegiu și aceasta conduce la descoperirea bogățiilor infinite ale lui Dumnezeu. Vom

fi astfel stimulați să studiem mai mult și mai mult. Fiecare nouă descoperire pretinde o descoperire nouă, așa că nu ne mai putem opri, fiind cuceriți de adâncimea iubirii lui Dumnezeu.

Fiecare creștin ar trebui să cunoască în profunzime cărțile Bibliei și să poată argumenta cu versete din memorie. Ar trebui să fie capabil să identifice și să aplice trăsăturile de caracter ale marilor personalități ale Bibliei, să fie în stare să cuprindă esența vieții lui Isus și să sublinieze fundamentul învățăturilor Lui. Ar trebui să cunoască și să susțină desfășurarea istorică a profesiilor biblice...

Mulți creștini se mulțumesc cu o citire superficială și simt că o cunoaștere profundă este rezervată pastorilor și teologilor, dar Biblia a fost scrisă pentru oricine, iar conținutul ei își deschide tezaurul pentru fiecare cercetător sârguincios al ei. Aceasta este cu adevărat o provocare.

Apostolul Pavel îi vorbește lui Timotei de un „la timp și ne la timp”.

Acum cu siguranță este timpul!

Lucian Floricel, pastor, comunitatea Brăila, și director al Departamentului Spirit Profetic, Conferința Muntenia

PROVOCAREA UNUI VIS

EMILIAN ȚĂRAN

In urmă cu opt ani, la ora de tineret, dirigintele a început programul cu următoarea întrebare: „Ce vrei să devii în viață?” Și pentru că nu am sesizat diferența de nuanță dintre viața spirituală și viața de toate zilele, răspunsul meu a fost sincer și direct: „Vreau să devin misionar!”... ceea ce a stârnit râsete înfundate... și am continuat cu glasul aproape stins, „asemenea apostolului Pavel”. Dirigintele, privind spre mine îngăduitor a continuat: „Bine, bine, dar ce meserie vrei să ai în viață?”

O dată cu trecerea timpului, gândul de a fi misionar l-am purtat pretutindeni, ca o flacără olimpică. M-a întărit în colportaj, m-a sensibilizat în spitale și orfelinate, mi-a lărgit orizontul cunoașterii în studii biblice la domiciliu, m-a înălțat în sate izolate și m-a copleșit în Africa. Una dintre cele mai frumoase experiențe a fost chemarea lui Dumnezeu de a duce această flacără și pe meleagurile africane.

Totul a început în urmă cu șapte luni de zile. Dumnezeu a pus chemarea Sa pentru mine în cuvintele unui frate, care mi-a zis: „Tu trebuie să mergi să vezi cum lucrează Dumnezeu și în alte țări. Ai nevoie de o viziune mai amplă! Să vezi puterea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt”.

În acea dimineață, cuvintele lui au dat glas visului meu. Da, vreau să fiu misionar. Să trec frontiere, să cunosc culturi și să lucrez pentru Dumnezeu.

Totul a fost ca în vis

În puterea lui Dumnezeu stau toate lucrurile. În foarte scurt timp, am primit aparatul necesar pentru a desfășura o campanie de evanghelizare în Africa. Deja se hotărâse și locul unde voi merge: Uganda. Am încercat să vizualizez harta Africii, încercând să aflui unde este Uganda. Am asociat țara cu un dictator, Amin Idi Dada, cu foamete, mizerie, sărăcie și atât.

Cu toate acestea, știam că Dumnezeu va pregăti lucruri frumoase. Apoi, peste o lună, am primit toate aprobările de care aveam nevoie și, după încă o lună, am primit banii necesari călătoriei noastre. Am plecat la acest drum așa cum i-a trimis Domnul Hristos pe ucenici: „... să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brăiele voastre, nici traistă... căci vrednic este lucrătorul de hrana lui.” (Matei 10,9,10)

Ceea ce ne-a aparținut nouă a fost dorința din inimă. Am venit cu inima deschisă și Dumnezeu a completat resursele noastre cu materiale tehnice și financiare.

Nu a fost zi, până la plecarea noastră, să nu vorbim despre Uganda. Telefone, internet, ambasade, toate vorbeau doar despre Uganda.

A venit ziua mult așteptată. Soarele și-a trimis razele călduroase de iulie peste brațele întinse ale avionului care ne duceau spre misterioasa și îndepărtata Uganda. Am avut un simțământ sublim, aflându-mă în avion deasupra norilor. Cu cât pământul se micșora sub privirile noastre, un simțământ de nimicnicie, amestecat cu admirație, a pus stăpânire peste mine. „Ci cât sunt de sus cerurile față de tem de El” (Psalmi 103,11).

Călătoria a decurs bine. Am trecut peste deșert, dune de nisip, rezerve de petrol și mici oaze de lux, cu grădini luxuriante și piscine cu apă cristalină. Toate acestea au

fost copleșitoare. Două dimensiuni, sărăcie și lux, educație și analfabetism, supraponderali și subnutriți. O lume care fascinează și în același timp repugnă.

Marcați de sărăcie

Pe aeroportul din

Uganda, am fost așteptați de un membru al comitetului Uniunii ugandez.

1

Distanța dintre aeroportul Entebe și capitala țării, Kampala, este de 50 de km. Pe tot parcursul drumului, am fost asaltați de întrebări într-o engleză curată, dar cu un puternic accent african. Am rămas uimit de ușurința cu care ei vorbeau această limbă. Foarte repede am aflat că, de fapt, datorită ocupației britanice, timp de câteva decenii, până la câștigarea independenței, limba engleză a devenit limba oficială de stat. (foto 1)

Am rămas marcați de sărăcia în care acești oameni sunt obișnuiți să trăiască. Multe lucruri din țara noastră erau pentru ei de neînțeles. Parcă timpul și tehnologia s-au oprit undeva în secolul al XIX-lea. În fiecare dimineață, ne adunam cu toții în jurul unei mese, în holul hotelului. Aveam cu noi laptopurile și materialele de studiu. La aceste întâlniri, participau translatorii și noi (eu, soția mea – Esther și o soră din America – Victoria).

A trebuit să adaptăm fiecare prelegere la nivelul lor de cunoaștere și înțelegere. Nu puteam să înțeleagă ce sunt acele găuri negre din spațiu și multe alte idei prezente în prelegeri. Dar ceea ce ne-a uimit a fost un incident petrecut într-una din acele dimineți. După momentele

de studiu și rugăciune petrecute împreună, am trecut la dezbateră subiectului pentru seara respectivă. Și pentru că Victoria ținuse devoționalul folosindu-și laptopul, eu nu l-am mai deschis pe al meu. Dar când a trebuit să facem modificările asupra prelegerii, Victoria m-a rugat să fac schimbările necesare în Power Point. Fiecare își avea translatorul în partea stângă. Victoria mi-a cedat locul și am trecut lângă Paul, translatorul ei. În momentul în care am atins laptopul ei, fața lui s-a schimbat dintr-o dată. Era plin de uimire și consternare. Nu-i venea să creadă că eu pot să ating și să lucrez cu laptopul ei. Uimirea nu era pe fondul cunoștințelor mele, ci se datora modului în care el percepea aceste aparate. S-a ridicat brusc și, cu o voce tremurândă, a întrebat-o pe Victoria: de ce? Și după ce l-am liniștit, am aflat dilema în care se afla. De la bun început, pentru că fiecare aveam laptopul personal, necesar

pentru prezentare, el a crezut că ele sunt un fel de al doilea eu. Ceva din noi, asemenea unui copil, carne din carnea noastră, suflet din sufletul nostru, numai că era ceva mai avansat.

Cu zâmbetul unui copil, deși avea peste 40 de ani, după câteva minute de explicații, apăsa fascinat pe tastele laptopului. Uimirea noastră a fost și mai mare când am aflat că el lucra pentru guvern, fiind un fel de comisar în cadrul poliției economice.

Am devenit unul de-ai lor

Nici la locul închiriat pentru predicare lucrurile nu erau mai bune. Totul ilustra simplitatea lor. A trebuit să cumpărăm un cearșaf pentru proiectarea imaginilor. Au fost probleme și cu fixarea acestuia pe bârnele care susțineau cortul în partea posterioară. Am încercat să lege cele patru colțuri ale cearșafului cu funii împletite din coajă de trestie de zahăr, făcute pe moment. Dar nu au fost bune, deoarece nu erau rezistente. Cearșaful trebuia să fie întins bine, altfel ar fi fost tot timpul în bătaia vântului și s-ar fi deteriorat calitatea proiecțiilor. Atunci le-am sugerat să-l fixăm în cuie. Și, cu priviri neîncredătoare, m-au întrebat: „Dar ai bani și pentru cuie?” La început, am

crezut că nu înțeleg întrebarea, dar ochii lor îmi spuneau cât de serioasă este această problemă.

De trei ori am fost nevoiți să ridicăm din temelie întregul cort. Într-un mod de necrezut, trei furtuni puternice s-au abătut doar asupra orașului nostru în decurs de 2 săptămâni. Și, de fiecare dată, furtună era însoțită de rafale puternice de vânt. Spun de necrezut, pentru că aici vântul doar adie sau bate, dar nu e furtună. Și, de fiecare dată, stâlpii de susținere erau scoși din pământ de forța vântului, iar întreg cortul era prăbușit la pământ. De fiecare dată, lucrul acesta se întâmpla cu o jumătate de oră înainte de începerea programului. De fiecare dată, am fost acolo ca să-i ajut. Priveam la ei cum încercau să scoată cuiele din lemne, pentru a le refolosi la reconstruirea cortului. Cu câtă grijă se foloseau de ele, pentru a nu se strica de tot. Acesta este un alt

aspect care m-a impresionat într-un mod deosebit. (foto 2)

Situația lor economică este deosebit de grea. De aceea garderoba lor se rezuma la câteva haine cusute și răsucute. Cu toate aceste neajunsuri, ei sunt sinceri și mulțumitori pentru ceea ce au.

În scurt timp, am devenit unul de-ai lor. Am stabilit cu prezbiterii locali un program de vizitare a celor mai sărace familii din zona respectivă. Am făcut 20 de pachete cu alimente și, timp de 5 zile, cu 2 ore înainte de începerea programului de evanghelizare, vizitam câte patru familii. Prima familie vizitată, avea 14 persoane, din care 9 adulți. Părinții acestor copii muriseră de SIDA cu ceva timp în urmă. Fata cea mare era căsătorită, iar soțul ei muncea cu ziua pe unde apuca, încercând să întrețină întreaga

familie. Singurele lor rezerve de hrană erau câteva rădăcini și un sac de porumb. La sosirea noastră, ochii tuturor se umpleau de uimire, lacrimi și recunoștință. (foto 3)

Pentru acest popor, care a trăit sub opresiunea albilor, a fost greu de înțeles motivul pentru care un alb, le trece pragul casei, îi mângâie, le ia copiii în brațe și apoi, în final, cere binecuvântarea lui Dumnezeu asupra întregii familii, prin rugăciune. De ce? Cum este posibil? Acestea erau întrebările cu care ne întâmpinau.

Într-un timp, aveam senzația că eram pe punctul de a stârni un conflict la nivel local între locuitorii albi și mine. Faptele acestea nu au rămas fără ecou. Multe dintre persoanele vizitate au participat la prelegerile noastre, deși aveau de făcut un traseu între 5-10 km pe jos. Doar cei mai înstăriți își puteau permite o bicicletă, iar de mașină nici nu putea fi vorba.

Interesant este faptul că, pentru această campanie, biserica locală a închiriat un teren public în centrul orașului. Această țară este predominant musulmană. Cu toate acestea, o paletă largă de culte creștine se află acolo. De exemplu, numai Biserica Adventistă are cu puțin peste 200.000 de membri. Din aceste motive, este foarte greu să inițiezi o campanie de evanghelizare în biserica locală. Nimeni nu vine acolo. Dar într-un cadru public, toți se simt liberi să participe.

Zona unde a fost închiriat acest teren se află la 15 kilometri de biserica locală. Uneori, chiar și membriilor le era greu să vină până acolo. Mulți plecau de acasă cu 2-3 ore mai devreme de ora începerii programului. Pe timp de zi, nu se vedeau decât câteva bârne, scheletul cortului. Apoi, cu o oră și jumătate înainte de începerea programului, totul începea să capete formă și culoare. Alimentarea rețelei de curent se făcea cu un

generator pe bază de benzină, care ne-a pricinuit multe încercări.

Pentru că nimeni nu știa timpul exact al consumului de benzină, deseori se întâmpla ca generatorul să se oprească în timpul prezentării programului, fie la început, fie la mijloc, și chiar înainte de apel, ceea ce făcea imposibilă comunicarea vizuală și cea auditivă. Iar fără microfon, era foarte greu să acoperi zgomotul de fond al zonei. (foto 4)

Șerpi și întuneric

Într-una din seri, pe când vorbeam despre cei patru călăreți din cartea Apocalipsei, descriind ce înseamnă calul roșu, din audiență s-a auzit un strigăt puternic și toată lumea a început să fugă. În scurt timp, mulțimea s-a împrăștiat. Un șarpe își făcuse prezența în audiență. Motivul pentru care ei au fugit era îngrijorător. Mușcătura aceluia tip de șarpe nu este mortală, dar produce o infecție puternică. Datorită lipsei acute de medicamente, aceste mușcături devin mortale. De fapt, tot timpul am fost în pericol. Mulți dintre ei sufereau de boli contagioase, care se transmit cu rapiditate. Apoi, mai sunt scorpioni, șerpi, țânțari și multe alte animale al căror venin poate produce multe victime.

După puțin timp, câțiva curajoși, înarmați cu bețe, au fugărit șarpele. Un sfert din audiență nu s-a mai întors. Am făcut comparația între șarpele care fugise, și șarpele din Apocalipsa, care-i prigonește pe creștini, și am reluat cursul prezentării. După numai 15 minute, pe când prezentam ultimul cal din profeție, curentul s-a întrerupt brusc. Peste întreaga adunare s-a lăsat un întuneric dens. Nu se vedea absolut nimic. Nici măcar un opaiț sau o lumânare aprinsă. Sunt foarte scumpe. De iluminat public,

nici nu mai amintim. Cerul era întunecat și doar răsuflarea lui Nelson îmi tot repeta unde mă aflu.

Au trecut zece minute și încă nu s-a întâmplat nimic. L-am întrebat ce se întâmplă. El mi-a zis că s-a întrerupt curentul și că ei caută acum pe cineva care să meargă să cumpere benzină. Mi-a fost foarte greu să stau în acel întuneric, fără a putea ajuta cu ceva. Gândul mi-a zburat la cei de acasă... Cât de ușor depășim noi asemenea situații, ce imensă deosebire de confort!

Casă pentru Domnul

Problema cea mai importantă a apărut spre sfârșitul campaniei. Cu trei zile înainte de botezul public, 45 de persoane făceau pregătirea pentru botez. Aproape 40 de persoane erau din acea localitate, numită Buwenge. Satul unde se afla biserica se numea

Magamaga. Și, pentru că era foarte greu ca aceștia să vină la Magamaga, biserica a optat ca ei să formeze o nouă biserică în Buwenge. Aveau deja un teren donat de unul dintre frați, și pe el scheletul bisericii, ceva asemănător cortului. De jur împrejur, era învelit în trestie uscată. Acoperișul ridica cea mai mare problemă. Acesta fiind tot din trestie, se deteriora foarte repede din cauza ploilor care erau aproape zilnic. Și după fiecare ploaie, în interiorul bisericii era noroi, pentru că podeaua nu era altceva decât pământul bătătorit de pași. Am fost cuprins de milă. Deși clădirea era atât de rudimentară, dacă se poate spune clădire, ugandezii erau atât de mândri de faptul că aveau biserică în locul acela. În fiecare zi, măturau aleea din jurul bisericii, după ploile care devastau stufărișul. (foto 5)

Am vorbit despre această problemă cu Esther și Victoria. Am făcut o chetă, și am reușit să strângem cei 200 de dolari necesari cumpărării câpriorilor și a foilor de tablă pentru schimbarea acoperișului. Pentru ei, a fost ceva de vis. Timp de două zile, Dumnezeu ne-a oferit un timp frumos, iar lucrul acesta ne-a îmbărbătat și mai mult. Ne-am dus în pădure și am tăiat copaci înalți de 10 metri, cu tulpina subțire, speciali crescuți pentru construcții. A fost prima dată în viața mea când am ținut în mână o macetă, sabia de temut a războinicilor africani, acum o veritabilă toporișcă. Faptul că am stat cu ei, am mâncat și am lucrat împreună a însemnat mult pentru acești frați ai noștri. Nu mai era nici o deosebire între noi. Nu mai conta nici culoarea, nici poziția – eu pastor, iar ei slujbași. Eram cu adevărat frați. Aproape tot timpul

am cântat. Cuvintele nu mai erau necesare. Ochii noștri spuneau totul.

Apoi, când totul a fost gata, asemenea lui Solomon, prezența lui Dumnezeu a umplut acea mică bisericuță, cu acoperiș de tablă de această dată. Ceva se schimbese atât în sufletul meu, cât și în al lor. Acum era ceva care ne lega mai mult decât toate cuvintele la un loc. Bucuria lor a fost fără

margini. Apoi, m-au rugat să anunț la cort că biserica era gata. Cu emoții mari în glas, le-am spus membrilor, prietenilor și oaspeților că Dumnezeu le-a pregătit un loc minunat pentru a I se aduce închinare. În timp ce priveau la fotografiile ce le proiectam pe ecran, strigăte de *Aleluia* și *Amin!* au cuprins întreaga audiență. Casa Domnului era acum pregătită să-și primească oaspeții. (foto 6)

Testul credinței mele

Vineri seara, în penultima zi, Nelson Kiboibo, translatorul meu, un om deosebit, mi-a cerut o favoare pe când ne întorceam spre hotel. Știa că nu mai avem deloc bani. Toate economiile noastre le pusese deja la dispoziția lui Dumnezeu. Cu o voce care îi trăda starea sufletească, mi-a spus că singura persoană care ar fi putut

să lucreze în continuare cu cele 45 de persoane în Buwenge era un frate evanghelist. Dar el locuia la o distanță de aproape 25 de kilometri. Prezbiterul știa că nu mai am bani, însă m-a rugat să insist la Victoria, rugându-o să trimită ea din America o bicicletă sau ceva bani pentru a rezolva această situație. Eu știam că Victoria avea deja agenda plină cu astfel de cereri venite de la biserica ei.

Ca să nu-l întristez, i-am spus că voi discuta acest subiect cu Victoria. Însă, până la hotel, în sufletul meu s-a dat o luptă. O bicicletă costa 120.000 de șilingi ugandezi. Ceea ce însemna 70 dolari. Ultima rezervă de bani pe care noi o mai aveam în caz de urgență era de 70 de dolari. O voce mă întreba: „Ești dispus să renunți la ei? Doamne, dar ce voi face dacă vom avea nevoie de ceva? Aici nu cunoaștem pe nimeni, și mai sunt 3 zile până când plecăm. Dar dacă apare ceva neprevăzut pe timpul întoarcerii spre casă? Trebuie să stăm 7 ore în Dubai, în tranzit, apoi în Istanbul etc. ... cum să plecăm de-aici fără nici un ban?” Dar vocea aceea mă tot întreba: „Ești gata să renunți la ei? Ești dispus să renunți la tot ce ai pentru acești oameni?” Eu nu sunt omul hazardului și nu mă arunc înainte, fără să-mi fac bine calculul. Dar, de această dată, știam că provocarea lui Dumnezeu era doar pentru mine. Și atunci am zis în sinea mea: „Da, Doamne, dar nu-i voi spune lucrul acesta lui Nelson decât mâine, pentru că vreau să vorbesc mai întâi cu Esther, să-i spun și ei de lucrul acesta, pentru ca decizia aceasta să o luăm împreună, la fel ca și celelalte. Și apoi, indiferent ce va fi, vom aștepta răspunsul Tău”. Așa am hotărât și glasul acela m-a lăsat.

Am fost îngândurat tot drumul. Știam deja ce înseamnă să fii străin

într-o asemenea țară și să nu ai cu ce te întreține. Este greu să te ajute cineva. Chiar și frații noștri, cu toată dragostea și deschiderea lor, când venea vorba despre bani, lăsau capul în jos ... Am ajuns la hotel. Victoria și Esther mă așteptau la masă. Erau fericite. A doua zi, urma să fie ziua botezului.

Victoria era nerăbdătoare să împărtășească ceva cu noi. A deschis mapa ei de lucru, unde se aflau trei felicitări. „Astăzi, am primit de la familia mea din America, câte o felicitare”. Ne-a citit cuvintele de încurajare și de dragoste, trimise din partea fiicei, fiului și a soțului. Apoi, ne-a spus că nu știe ce să facă. Într-una din felicitări era o sumă de bani. Dar surprinzător era faptul că suma aceea era în bancnote de zece mii de șilingi ugandezi. Raționamentul ei era următorul: De ce oare mi-a trimis banii aceștia tocmai acum,

vineri seara, când nu mai pot face nimic cu ei? Azi este Sabat, mâine la fel, iar duminică dimineața, voi pleca cu avionul acasă. Iar banii aceștia nu erau ușor de cheltuit. După grosimea teancului se vedea că sunt multe bancnote. Și de ce mi-a trimis șilingi ugandezi? Eu am plecat de multe ori din țară și niciodată nu mi-a trimis bani în moneda țării respective. Ce să fac cu ei? Nu știu!

În acele momente, un glas mi-a spus: „Bicicleta!” Cum? Bicicleta? ... am rostit în sinea mea... atunci am realizat că totul fusese un test pentru mine. Știam că Dumnezeu nu dorește să ne chinuim, ci doar să-L cunoaștem mai bine... Și cu un glas hotărât, i-am spus Victoriei: „Tu ai acolo 120.000 de șilingi ugandezi”. Și deodată Esther și Victoria m-au întrebat:

„De unde știi?” Victoria a continuat: „De unde știi că sunt 120.000, pentru că eu nici măcar nu i-am numărat”. Și cu privirea când la mine, când la bani, a început să numere: „10 mii, 20 de mii, 30 de mii ..., 120 de mii”. Atât eu, cât și ele am fost uimiți de lucrul acesta. O minune se petrecea sub ochii noștri. Stăpânindu-mi cu greu emoția, le-am istorisit totul. În câteva momente, lacrimi de bucurie au brăzdat obraji noștri. Am cântat și ne-am rugat. Mare este Dumnezeu!

Sâmbătă dimineața, întreaga familie a prezbiterului a fost invitată la hotel. După câteva cuvinte de bun venit, le-am împărtășit mica noastră experiență. La vederea banilor, lacrimi de recunoștință au început să umezească obraji uscați ai bătrânului. Ne-am strâns din nou în brațe. Atât de multe lucruri făcuse Dumnezeu prin noi, cu noi și pentru noi!

Pretutindeni se auzea Amin și Aleluia!

Întreaga biserică se afla în sărbătoare. Ne-am adunat cu toții pe malul lacului Victoria, unde 177 de persoane, din cele trei locuri de evanghelizare, erau hotărâte să încheie legământ cu Dumnezeu. Tineri și vârstnici, femei și bărbați formau un șir lung de la mal până în locul unde îi așteptau pastorii. Fiecare era însoțit de către prieteni și rude în apa lacului. Pe mal, corurile bisericilor cântau spre slava lui Dumnezeu. Pretutindeni se auzea Amin și Aleluia! *Praise the Lord!* Cu adevărat, lăudat să fie Dumnezeu! (foto 7)

Ne-am întors în țară cu o nostalgie greu de vindecat. Îmi este dor de ei. Ceva din spiritul lor s-a altoit în sufletul meu. Am văzut puterea lui Dumnezeu. O văd și acum. Această putere sunt oamenii. Și sunt gata să dau totul pentru ei. Este cea mai înaltă lecție a lucrării misionare. Și acum, nu pot rosti decât cuvintele Mântuitorului: „Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: Suntem niște robi, netrebnci; am făcut ce eram datori să facem.” (Luca 17,10)

Emilian Țăran,
pastor, comunitatea Vișiru,
Conferința Muntenia

Vieți schimbate

GABRIEL DINCĂ

Există multe întâmplări din viața noastră pe care nu le putem înțelege sau explica întotdeauna. Pe unele le recunoaștem ca fiind consecințe imediate ale stilului nostru de viață, altele rămân enigme pentru toată viața. Rareori ne gândim că ar putea fi minuni realizate de Dumnezeu în viața noastră. Ceea ce urmează să citiți se încadrează mai degrabă în categoria minunilor. Spun lucrul acesta, pentru că, în micuța comunitate din Ungureni, județul Dâmbovița, am descoperit vieți de oameni, care au fost transformate cu destinația: veșnicie. Întâlnirea cu Domnul a fost un moment de înălțare sufletească, care a adus o schimbare radicală în viața lor, de aceea i-am rugat să ne povestească cum a început experiența lor cu Dumnezeu.

Nu credeam că se va întâmpla așa ceva

Socra mea, care a fost o credincioasă ce păzea duminica, avea o Biblie cu care venea deseori la noi acasă. O urmăream, atenția mea fiind concentrată asupra vieții ei, a modului cum vorbea și trăia ceea ce spunea din această carte. Am fost uimită să constat că trăia ceea ce scria acolo, în carte, cu excepția a două învățături pe care eu le descoperisem atunci când am început să citesc Biblia, și anume: ziua de închinare și alimentația care era recomandată de Cuvântul lui Dumnezeu. În mintea mea era o permanentă întrebare cu privire la aceste învățături pe care ea nu le împlinea, deși trăia cât putea ea de bine ceea ce cunoștea.

Deși cunoșteam adevărul Scripturii, doream să-l trăiesc, dar ceva mă reținea - probabil, obișnuința unei vieți trăite departe de Domnul și câte altele pe care acum încerc să le înțeleg.

După ani de lupte sufletești, a intervenit o boală grea în viața mea, care mi-a amintit de promisiunile pe care Îl făcusem lui Dumnezeu că mă voi pocăi după ce căsătoresc copiii. Dar nu făcusem încă lucrul acesta. După multe nopți de veghe, m-am întrebat unde să-L găsec pe Domnul și care e biserica Sa? Așa că m-am hotărât să studiez mai mult Biblia, i-am spus soțului și copiilor că vreau să urmez calea lui Dumnezeu, apoi am început să merg la o grupă de studiu biblic. La început, nici unul din familie nu a avut nimic împotriva, dar la scurt timp după ce am început să cercetez Scripturile așa cum nu o făcusem niciodată înainte, soțul meu a început să-și arate dezaprobarea, apelând la felurite medote de a mă reține din drumul meu, făcând uz chiar de forță, încât am ajuns la despărțire. De multe ori mi-a aruncat Biblia, mi-a încuiat poarta și a făcut tot ce a putut, ca să nu mai citesc și să urmez calea credinței. Dar Dumnezeu nu m-a lăsat singură. Copiii m-au susținut și mi-au spus să fac ceea ce scrie în Biblie.

Deși soțul era un om gospodar și liniștit, când venea toamna și se făcea vinul și juica, începeau problemele. I-am oferit soțului mai multe cărți și reviste, l-am invitat la grupa de studiu biblic pentru a se convinge că nu am luat-o razna și nici nu sunt o femeie ușoară, ci doresc un singur lucru: să ascult de Cuvântul lui Dumnezeu.

După luni și ani de zile de frământare și rugăciune, s-a întâmplat minunea: soțul meu a luat hotărârea să trăiască în armonie cu ce scrie în Biblie. Trebuie să mărturisesc că nu credeam că se va întâmpla vreodată așa ceva. Și-L rog pe Domnul să mă ierte că nu am avut încredere că soțul meu își poate schimba viața, pentru că nu avea plăcere față de Cuvântul lui Dumnezeu și chiar aș putea spune că era împotriva lui cu toată înverșunarea.

Acum pot să spun cu toată convingerea că oamenii care nu Îl au pe Dumnezeu sunt cei mai nenorociți. Pe acest pământ, avem multe greutăți și încercări, dar dacă Domnul este cu noi, putem trece mult mai ușor prin orice situație a vieții. Aceia care trăiesc o viață împreună cu Isus au o garanție, o fericire și o bucurie permanentă. (Gheorghiuța Toma)

Membrii comunității Ungureni

Îmi amintesc cum beam alcool

Eu, în primul rând, îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus aici, lângă El, în biserica Sa. M-a scăpat de multe lucruri urâte care erau în viața mea. Vreau să-i mulțumesc soției mele care a avut atâta răbdare cu mine, față de câte lucruri urâte i-am făcut, și fratelui pastor care a avut multă înțelepciune în discuțiile și încurajările oferite în această perioadă de timp. Aș putea spune acum, fără să greșesc, că Dumnezeu a adus în casa mea niște îngeri.

Când privesc în urmă și îmi amintesc cum beam alcool, cum mă purtam cu soția și cum ne-am și despărțit pentru o perioadă de timp, aproape că nu pot să cred că am fost în stare de așa ceva. În timp ce eram despărțit de soție - ea era atunci la copiii noștri - am început să citesc din cărțile și revistele pe care le adusesse acasă. Când am citit în Scriptură: „Ferice de voi când oamenii vă vor batjocori și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră”, mi-am dat seama că soția mea suferea un tratament nedrept din partea mea și m-am hotărât să ascult de Dumnezeu. După ce am chemat-o acasă, atunci când ea mergea la biserică să facă focul sau curățenie, am început să merg și eu s-o ajut. După participarea la mai multe ocazii de studiu și la biserică, m-am hotărât să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșitul zilelor mele și-I mulțumesc, pentru că m-a ajutat să mă las de tot ce era urât și rău în viața mea. (Gheorghe Toma)

La început, am refuzat

Experiența mea a început cu o invitație pe care mi-a făcut-o nora mea de a veni la biserică. Deși la început am refuzat, pentru că îmi era rușine să vin acolo, în cele din urmă am venit și mi-a plăcut foarte mult. Dorința de a cunoaște mai mult și bucuria pe care o simțeam atunci când veneam la adunare m-au determinat să vin în continuare. Eram o femeie credincioasă și eram gata să fac orice îmi va cere Domnul. Cu toate acestea, eram derutată și nu știam încotro s-o iau. Ceea ce m-a impresionat foarte mult a fost experiența cuscrei mele, Onița Tudor, care a fost pentru mine o adevărată minune a

modului cum lucrează Dumnezeu în viețile oamenilor care Îl caută cu toată inima. Acum, sunt fericită și fiecare Sabat este o sărbătoare de nedescris. (Maria Chițu)

Am căzut pe stradă

Încă din tinerețe, când aveam copiii mici, am auzit de adevărul lui Dumnezeu de la o vecină care manifesta atâta bunătate în jurul ei, încât copiii mei au fost atrași de ea. Astfel, copiii mei au început să meargă la biserică împreună cu ea. După un timp, am început să merg și eu, dar soțul mi-a spus că nu-i de acord cu acest lucru, așa că am renunțat.

După mai mulți ani, soțul meu a decedat, tatăl meu a paralizat, și aceste evenimente au adus multă

Maria Chițu, Onița Tudor, Elena Nicolae, Gheorghita Toma, Gheorghe Toma

suferință în sufletul meu, încât m-am apucat de băut, ca să uit de toate și să închei și eu viața cât mai repede. Am ajuns să beau continuu, așa că uneori eram adușă acasă de vecini, cu căruța, iar alteori cu roaba. Iarna trecută, am căzut pe stradă după o beție serioasă și, pentru că a nins peste mine, un vecin era să trecă cu mașina peste mine, crezând că era un braț de coceni. Domnul l-a îndemnat însă să se dea jos din mașină și să constate că eram eu. Ajunsesem într-o stare deplorabilă, încât lumea râdea de mine și mă considera un om de nimic. Uneori, treceau săptămâni și nu mâncam nimic.

Într-o dimineață, a venit băiatul meu și m-a întrebat unde este Biblia. I-am spus că este pusă bine, dar este plină de praf, pentru că n-am luat-o în mână de mulți ani. S-a dus, a luat-o și mi-a citit fericirile și multe alte pasaje din Biblie. Apoi a plecat, iar eu am rămas singură, plângând. Mi-am

zis în inima mea: „Doamne, Tu mă iubești așa de mult și eu nu văd deloc acest lucru! Am ajuns în această stare gravă, dar Îți făgăduiesc că de acum încolo vreau să Te urmez”. Am venit la biserică, la surori, și le-am spus că m-am hătărât să nu mă mai despart niciodată de Domnul.

Oamenii din sat spun că este o minune schimbarea mea și unii chiar mă opresc pe drum și mă întreabă cum de am reușit să mă schimb așa de mult. Acum, sunt fericită și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru răbdarea pe care a avut-o cu mine. (Onița Tudor)

40 de ani de nehotărâre

Acum aproape 40 de ani, am cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu, dar a fost o luptă și o amânare continuă. Am primit multe chemări din partea Duhului Sfânt, dar tot amânăm, uneori chiar plângeam, dar continuam tot așa. Într-o primăvară, mergând la biserică cu ocazia Paștelui, am auzit preotul spunând că cine vrea să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să primească botezul. Așa că, după ce m-am întors acasă, m-am hotărât să cunosc mai mult despre Dumnezeu și m-am hotărât să merg la adunare. Deși nu știu să citesc, le-am rugat pe surorile mele să-mi citească din Biblie și, după ce am auzit glasul Domnului cum îmi vorbește, m-am hotărât să fac legământ cu El. Acum simt o bucurie așa de mare în sufletul meu, că nu pot s-o exprim în cuvinte. (Elena Nicolae)

Relatările prezentate ne ajută să înțelegem că iubirea și adevărul lui Isus pot înlătura obstacole ce par de netrecut în viețile noastre. Atunci când permitem ca Duhul Sfânt să ne conducă în această călătorie pământească, vom descoperi că viața este mult mai frumoasă împreună cu Isus și drumul spre cer este o călătorie a minunilor.

Aceste experiențe au înviorat biserica din Ungureni și au dat un nou suflu misionar. Ele sunt o dovadă de netăgăduit a puterii transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu pentru cei din această localitate și o lumină de speranță, care a fost aprinsă în acest întuneric dens al vremii.

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

Orbirea spirituală

„Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale!” (Ps. 119,18)

DANIEL L. HONORE

Dintre toate minunile de vindecare ale Domnului Isus, întotdeauna am fost fascinat de cele în care Mântuitorul a redat vederea celor orbi. Metodele folosite de Hristos pentru vindecare includeau atingerea — ca în cazul celor doi orbi (Matei 9,27-30) — folosirea salivei (Marcu 8,22-26), a noroiului (Ioan 9) sau cuvintele — poruncind ca orbul să vadă (Marcu 10,52). Indiferent de metoda folosită, rezultatul a fost același: o persoană nevăzătoare a fost înzestrată cu darul vederii.

Cu toate acestea, dincolo de minunile uimitoare ale lui Isus, de vindecare a celor orbi din punct de vedere fizic, Biblia conține numeroase relatări ale modului în care Dumnezeu vindecă orbirea spirituală, o orbire care îi împiedică să înțeleagă adevărurile veșnice sau planul lui Dumnezeu pentru viețile lor pe cei care suferă de această boală. Este posibil ca o persoană să vadă perfect din punct de vedere fizic, dar să fie complet oarbă din punct de vedere spiritual.

Orbit de materialism

„Domnul a deschis ochii lui Balaam și Balaam a văzut pe îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă în mână. Și s-a plecat și s-a aruncat cu fața la pământ.” (Num. 22,31)

Înainte ca să îi fie deschise ochii, Balaam a acceptat să fie mituit pentru a blestema pe poporul lui Dumnezeu.

Chiar dacă Dumnezeu îi spusese foarte explicit să nu meargă împreună cu ambasadorii împăratului Moabului, el nu a putut suporta gândul că pierde darurile prețioase și banii promiși. Înțelegând că eforturile lor sunt zadarnice, emisarii Moabului s-au întors acasă. Însă, în loc să fie recunoscător pentru că a fost scutit de ispite ulterioare, Balaam începe o urmărire înverșunată pentru obținerea imediată a recompensei materiale. Atunci când, în harul Său, Dumnezeu pune capăt grabei profetului, blocându-i drumul, Balaam este atât de înflăcărat de răsplata financiară care îl așteaptă, încât nu mai vede ceea ce măgărița sa poate să vadă. Chiar și minunea înzestrării cu darul vorbirii a unui animal de povară nu reușește să îi trezească simțurile sale spirituale.

Ellen White descrie scena în următoarele cuvinte: „Balaam își datora viața animalului pe care îl tratase cu atâta cruzime. Omul care pretindea a fi profetul lui Dumnezeu, care spusese că ochii săi sunt deschiși, și care avusese o viziune a Celui Atotputernic, era atât de orbit de lăcomie și ambiție, încât nu sesizase prezența îngerului lui Dumnezeu, o prezență vizibilă, în schimb, pentru animalul său.” (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pag. 442)

Balaam este izbăvit de la distrugere atunci când îngerul îi deschide ochii, oferindu-i posibilitatea de a privi în dimensiunea spirituală. Doar în acel moment, el se aruncă cu fața la pământ, înfricoșat de prezența lui Dumnezeu.

Și noi suntem înclinați spre orbire spirituală în preocupările noastre materiale. În harul Său, însă, Domnul ne trimite stimulente spirituale pentru a ne recăpăta vederea.

Orbit de teamă

„Elisei s-a rugat și a zis: ‘Doamne, deschide-i ochii să vadă.’ Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei.” (2 Împ. 6,17)

Cu un discernământ spiritual deosebit, Elisei primește descoperiri divine referitoare la amenințări concrete pentru Israel din partea împăratului Siriei. Iritat de eșecurile repetate ale planurilor sale împotriva Israelului, acesta trimite o armată care să îl prindă pe Elisei. Aflând că Elisei este la Dotan, sirienii înconjoară cetatea în timpul nopții și se pregătesc de asaltul din zori.

Ieșit din casă dis-de-dimineapă pentru a scoate apă, servitorul lui Elisei își dă seama că Dotanul este impresurat de oștile dușmane. Cuprins de frică, el strigă, „Ah! domnul meu, cum vom face?” (v. 15).

Capitolele 4, 5 și 8 din 2 Împărați îl identifică pe Ghehazi, al cărui nume înseamnă „valea viziunii”, ca fiind servitorul lui Elisei. Într-adevăr, în acea dimineață, vederea lui Ghehazi era perfectă, distingând soldații sirieni ascunși printre copacii și stâncile din jurul cetății. Însă, lucrurile stau cu totul diferit în privința orizontului său spiritual.

„Nu te teme”, îi spune Elisei. „Cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu ei.” (2 Împ. 6,16).

Cuvintele lui Elisei nu sunt de ajuns. Simțind că slujitorul său este gata să fie copleșit de frică, Elisei înalță o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să vindece orbirea spirituală a lui Ghehazi. „Oh, Doamne, deschide-i ochii să vadă.” (v. 17).

Când suntem copleșiți de teamă în fața unor obstacole ce par de netrecut, și noi Îl putem ruga pe Dumnezeu să ne deschidă ochii spirituali.

Orbită de autocompătimire

„Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă; s-a dus de a umplut burduful cu apă, și a dat copilului să bea.” (Gen. 21,19).

Pierdută în deșert, o mamă plânge. În jurul ei nu se află decât un ocean de nisip încins. Nu mai rezistă să se mai uite la Ismael, fiul ei adolescent, care este deshidratat. După multe zile în care a rătăcit prin deșert, Agar este în același loc ca și la începutul călătoriei.

Într-un anumit sens, acest itinerar este o metaforă care reflectă viața ei. Cu mulți ani înainte, Agar se afla într-un deșert similar. Fiind de acord să servească drept mamă surogat pentru copilul lui Avraam, ea suferă batjocură și insulte născute din gelozie. După ce fuge în deșert, îngerul Domnului îi spune să se întoarcă la Avraam și promite mari binecuvântări pentru copilul cu care era însărcinată. Prin Ismael, urmașii ei aveau să fie fără număr. Ascultând cuvântul îngerului Domnului, Agar se întoarce la stăpâna ei.

Acum, după 15 ani, gelozia latentă a fost reaprinsă, o dată cu nașterea lui Isaac. Și din nou, Agar se află în deșertul unde mai fusese înainte. Visurile ei s-au pulberat, aspirațiile personale au fost distruse. Se pare că și Dumnezeu și-a încălcat promisiunile făcute.

Dar, când totul pare pierdut, îngerul Domnului apare. În timp ce se zbate în autocompătimire, Agar pierde o imagine importantă: deși s-a pierdut în deșert, Dumnezeu nu a părăsit-o. Îngerul o asigură de faptul că Dumnezeu a auzit strigătele fiului ei și chiar atunci, minunea are loc — Dumnezeu îi deschide ochii și ea vede un izvor de apă.

Dumnezeu o condusese pe Agar la această sursă de apă, dar ochii ei încețoșați de lacrimi o împiedicaseră să vadă providența Sa. Atunci când, în experiența noastră, suntem conduși în deșert, ar fi mai bine să căutăm izvoarele divine de apă vie. Disperarea și compătimirea conduc rapid la orbire spirituală și la moarte. Dar când Domnul ne deschide ochii ca să vedem izvorul Său, El făgăduiește că nu vom mai înseta niciodată.

Orbiți de oboseală

„Petru și tovarășii lui erau îngreuiți de somn; dar, când s-au deșteptat bine, au văzut slava lui Isus, și pe cei doi bărbați cari stăteau împreună cu El.” (Luca 9,32)

Pe măsură ce se apropia apusul lucrării pământești a Domnului Isus, El a căutat să îi pregătească pe ucenici pentru perioada dificilă care le stătea înaintea. După o zi bogată în slujire, Isus a luat cu sine cei mai apropiați ucenici pentru a Se ruga împreună pe munte. La început, ucenicii și-au unit rugăciunile lor cu cele ale Maestrului lor „în devoțiune sinceră”, după cum spune Ellen White. Dar pe măsură ce orele treceau, ei au fost „copleșiți de oboseală și de lipsa de somn și, tocmai când se luptau să rămână treji”, au adormit (vezi *Spiritul Profeției*, vol. 2, pag. 327).

În timp ce ei dormeau, o transformare măreață s-a petrecut cu Domnul Hristos. Moise și Ilie au fost trimiși din cer pentru a-L reasigura pe Mântuitorul de triumful sigur în criza care se apropia cu repeziciune. Trezindu-se brusc din somn, spune Ellen White, ucenicii „au privit imaginea sublimă dinaintea ochilor lor și s-au umplut de înfiorare și admirație.” (*Idem*, pag. 320).

Revenindu-și în simțiri, ei au privit gloria lui Dumnezeu și au prins o parte din binecuvântarea pe care Domnul Isus intenționase să le-o ofere. Cât de mult însă ar fi putut să câștige în acea ocazie, dacă nu ar fi fost orbiți de oboseală!

Când devenim atât de preocupați de grijile noastre pământești și de treburile zilnice, Dumnezeu alege momente din timpul somnului nostru spiritual pentru a ne deschide ochii spre realitățile cerești. Ca și în cazul ucenicilor, El ne trezește la lumina slavei Sale.

Orbiți de deznădejde

„Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au

cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.” (Luca 24,30-31).

Doi dintre ucenici renunțaseră la Învățătorul lor, la solia Sa și la biserică. Lăsând Ierusalimul în urmă, ei se îndreaptă spre casă, spre Emaus. Mișcarea mesianică a pălpăit până a murit, așa cum se mai întâmplase și cu alte mișcări sociale înainte. Maria și Petru le povestiseră despre mormântul gol, dar ei nu puteau înțelege că avusese loc cel mai mare eveniment din toată istoria universului.

Hristos li Se alătură în călătoria lor și caută să le mângâie sufletele. El nădăjduiește că tot ceea ce le spune îi va ajuta să Îl recunoască. Dar ucenicii sunt orbiți de descurajare. La casa lor din Emaus, Hristos rămâne cu ei și, în momentul în care binecuvântează pâinea și le-o împarte, minunea are loc dintr-o dată; ucenicii Îl recunosc pe Învățătorul lor înviat. Apoi, la fel de brusc cum a apărut, Domnul Isus dispăre dinaintea lor, iar orbirea lor spirituală este vindecată. Ei L-au văzut pe Isus Hristos înviat!

Deznădejdea piere în fața luminii slavei lui Dumnezeu. Resuscitați, ucenicii nu mai simt foamea. Părăsind totul, ei se întorc la Ierusalim în cea mai mare grabă. Este o întoarcere la solia Învățătorului lor, la biserică și la părtașia cu apostolii.

Sunt momente în viața noastră când suntem înconjurați de deznădejde și de condamnare. Uneori, descurajarea noastră poate fi determinată chiar de faptele sau de atitudinea persoanelor de aceeași credință cu noi. În aceste momente, suntem ispițiți să Îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și bisericii Sale. Însă, niciodată nu trebuie să uităm ultima promisiune a Domnului Isus făcută urmașilor Săi înainte de a se urca la cer: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” (Matei 28,20).

Deschide-mi ochii!

În zilele noastre, ne mândrim cu inteligența noastră, dar ne-am pierdut discernământul spiritual necesar pentru a analiza în mod adecvat evenimentele din jur. Apostolul Pavel scria că „Evanghelia

noastră este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4,4).

Orbirea spirituală nu este însă limitată la cei necredincioși. Există astăzi multe persoane care pretind a fi creștini și care nu au capacitatea de a vedea manifestarea puterii Sale în viața lor. Tot apostolul Pavel spunea că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” (1 Cor. 2,14). Fără discernământ spiritual, noi nu putem vedea frumusețea dragostei lui Dumnezeu, așa după cum un daltonist (o persoană care nu distinge culorile) nu poate aprecia frumusețea curcubeului.

Lipsa discernământului spiritual îi poate afecta chiar și pe conducătorii spirituali. Domnul Hristos ne-a avertizat cu privire la pericolele de a urma lideri care sunt orbi din punct de vedere spiritual. „Lăsați-i, sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.” (Matei 15,14)

Dacă dorim cu adevărat să vedem acele dimensiuni spirituale invizibile până acum pentru noi, trebuie să îl rugăm pe Domnul Isus să ne deschidă ochii. Atunci vom spune și noi, așa după cum a răspuns orbul care fusese vindecat de Mântuitorul: „Eu una știu, că eram orb și acum văd!” (Ioan 9,25).

Daniel L. Honore, lucrează la Biroul de emigrări din Boston, SUA

Adventist Review, august 2004
Traducere Cătălin Strâmbu

Răspuns la criza asiatică

Agencia
Adventistă
pentru Dezvol-
tare, Refacere și
Ajutor - ADRA

România - a lansat campania națională de colectare de fonduri: „Răspuns la criza asiatică” pentru susținerea operațiunilor de întraajutorare a victimelor cutremurului din Asia. În acest sens, a fost deschis un cont special la BCR, sucursala sectorului 3 - RO05RNCB5030000128540007 - unde oricine poate să depună bani în contul ADRA România, cu mențiunea „Răspuns la criza asiatică”.

Un proiect
extern asemă-
nător, de mare
succes, a fost
realizat anul trecut

pentru populația din nordul Irakului, victimă a războiului. Proiectul „Răspuns la criza irakiană”, în valoare de 291.000 de euro, având ca parteneri birouri din rețeaua ADRA și guvernul german, a constat în distribuirea de medicamente pentru circa 100.000 de persoane. Pentru informații suplimentare, vă invităm să vizitați site-ul ADRA România la adresa <http://www.adra.ro/> și să ne contactați la telefon: 021.252.51.17.

ABSENT

la întâlnirea cu moartea

In cei 51 de ani pe care îi am, din toată familia, eu eram cel mai sănătos. Pe fondul unei sănătăți de fier, a apărut o durere lombară pe care nici n-am băgat-o în seamă. În timp, durerea s-a accentuat, astfel că în august 2004, în urma unui RMN, am descoperit că era vorba de o hernie de disc accentuată, care trebuia operată de urgență.

Această intervenție îmi dădea peste cap programul economic al firmei, unde eram patron. Aveam multe drumuri de făcut, multe contracte în Thailanda și China. Medicul însă m-a asigurat că operația este ușoară și că mă voi reface repede. Nefiind un fricos, m-am dus senin la operație. Eram încrezător în medici, dar mai mult decât atât, știam că sunt un copil al lui Dumnezeu și nu aveam de ce să mă tem. Pe 11 august 2004, am fost operat. Totul a decurs normal, medicii erau mulțumiți, iar a treia zi de la operație am mers acasă. Nu aveam dureri și m-a asigurat că n-o să am nici o problemă, căci se vindecă destul de repede și-mi voi putea relua călătoriile de afaceri. A patra zi, a apărut o durere cumplită, aproape paralizantă, de nu mă mai puteam da jos din pat. După câteva zile, l-am contactat pe profesorul care m-a operat, m-a internat, iar diagnosticul m-a paralizat de această dată și moral: osteodiscită. Cauza bolii este necunoscută, iar tratamentul nu este cunoscut nici la noi și nici în străinătate. Singurul lucru pe care-l fac medicii este să te imobilizeze în gips și să stai la pat. L-am întrebat: „Cât va dura?” „20 de zile sau mai mult” a fost răspunsul. Am stat trei săptămâni în gips de la gât până la genunchi și am avut dureri cumplite. Pastilele pentru calmarea durerii și pentru somn nu aveau nici un efect. După scoaterea gipsului, durerile n-au încetat, nu mă puteam mișca sau da jos din pat.

A mai trecut o lună și m-am dus iar la spital. Doctorul m-a pus din nou în gips pentru încă trei săptămâni. Era un chin care credeam că nu se mai termină. Am avut momente când mă uitam cu dușmănie la cărțile mele de studiu și am început să mă întreb unde este Prietenul meu care nu m-a părăsit timp de 51 de ani. M-a apărut atât de mult, iar acum, la această operație, n-a putut să fie cu mâna medicului? Au fost cumplite întrebările, am strigat la Cer ca niciodată. Am căzut în descurajare. Am căzut rău: o dată, de două... de mai multe ori. Mă uitam pe noptieră la Biblie și-mi spuneam: „De ce mi se-ntâmplă, Doamne, toate acestea?” Frații care m-au vizitat mă încurajau, spunându-mi să văd și partea bună a lucrurilor: Dumnezeu nu iubește, ne apără și, probabil, este o modalitate de a mă feri de ceva mai rău. Pe fondul acesta, am început să mă gândesc și eu de ce-ar fi putut să mă ferească – poate de vreun accident pe care l-aș fi putut avea în acest interval de timp.

Am ieșit iarăși la suprafață, mi-am recăpătat încrederea și am început să privesc din nou cu optimism. Dar când am văzut că au trecut trei luni și nu erau semne că durerea ar ceda, am căzut iarăși. Alte întrebări. Este groaznic să strigi și să nu-ți răspundă nimeni, mai ales că eram învățat să vorbesc cu Dumnezeu mereu. Acum nu-mi mai răspundea. Mă simțeam îngrozitor, căci Cerul tăcea. Sau poate nu eram în stare să-l percep din cauza durerii, a disperării... Am fost un om activ toată viața și dintr-o dată m-am trezit că stau la pat. Acolo serveam masa, acolo îmi făceam nevoile și depindeam

în totalitate de cei din jur. E groaznic! Eram dărămat. Au fost momente, nopți, când pur și simplu credeam că voi muri. Durerile erau de o așa intensitate, încât nici nu mai puteam să plâng, iar lacrimile curgeau singure. Cuiva apropiat i-am mărturisit amărăciunea mea: „Nu cred că Dumnezeu mă mai iubește. Nu se poate să mă lase așa, fără să-mi dea un semn că ar avea ceva să-mi spună sau că mă poate ridica din pat.”

Zilele au curs, am renunțat la ultimul gips, medicul mi-a spus să stau imobilizat la pat, să apelez la pastile, să-nfrunt durerea, pentru că trebuie să se vindece. Era decembrie și parcă nu mă mai vedeam sculat niciodată din pat, de aceea am căzut într-o stare apatică. A venit pe la mine Aurel Burcea, băiatul care este imobilizat în cărucior de 18 ani. Pentru prima dată am avut un sentiment de rușine: un om imobilizat într-un cărucior zâmbea și mă încuraja pe mine, care nu eram paralizat, ci doar imobilizat din cauza durerii care mă măcina. Atunci mi-am dat seama că starea mea sufletească ar fi trebuit să fie mult mai bună decât a lui. Vizita aceasta m-a pus pe gânduri. A trebuit să-mi reformulez toate gândurile și relația mea cu Cerul.

Au venit și sărbătorile de iarnă, iar eu eram tot în pat. În casă nu mai era nici un fel de bucurie, ca altădată. Eram disperat, nu mă mai vedeam vindecat. Medicul îmi spunea doar să am răbdare. Hm...! Răbdare! Când 51 de ani n-ai suferit de nimic și erai obișnuit ca Dumnezeu să te răsfețe cu de toate: sănătate de fier și binecuvântări materiale. Mă întâlneam la adunare cu frații și mă întrebau: „Ce faci, Gelule?”. „Suspect de bine!” le spuneam. Atâția ani să te bucuri de dragostea Sa, pentru ca după aceea să crezi că ești abandonat... La început, n-am crezut că sunt abandonat, dar când am văzut că strigătul meu după Prietenul de fiecare zi era în van, am început să intru în panică.

26 decembrie a fost pentru mine o zi a revelației. La știrile de pe CNN, am văzut uimit o știre transmisă din Thailanda, din insula Phuket. Atunci parcă mi s-a luat un vâl de pe ochi. De ce? Pentru că, încă din iulie, eu și soția mea am făcut o rezervare pentru luna decembrie, ca sărbătorile să le petrecem în insula Phuket, în Thailanda. Trebuia să fim acolo pe 24 decembrie, iar această insulă a fost măturată de tsunami pe 26 decembrie. Atunci am căpătat răspunsul așteptat: de ce a trebuit să stau la pat. Rezervările erau făcute din iulie și am renunțat la ele la începutul lui decembrie, când nu mai întrevedeam nici o speranță să mă fac bine. Tot timpul am sperat că-mi voi reveni, iar când voi merge acolo mă voi reface.

N-am înțeles decât atunci cât de mult m-a iubit Dumnezeu atât pe mine, cât și pe soție, și-n felul acesta ne-a salvat viața. Ne-am dat seama că n-am fi avut nici o șansă să supraviețuim, pentru că doream să fim cazați la bungalouri, niște căsuțe mici, situate în zona lagunelor. Acum, acelea nu mai există — au fost rase. Sigur nu m-aș mai fi întors de acolo, mai ales că la ora la care a avut loc tragedia noi puteam fi pe mare. Fiind o fire activă nu-mi place să stau în casă. Acolo totul este împânzit de bărci care se închiriază și se fac deplasări între insule. Micile ambarcațiuni prinse pe mare au fost distruse.

Începând cu acea zi, am căpătat o deslușire teribilă și parcă L-am simțit pe Domnul cum mă bate pe umăr și-mi spune: „Uite, ți-am făcut pe plac să afli de ce nu te-am lăsat să pleci”.
(*umare la pagina 24*)

VIATA CA UN FLUVIU

ION BUCIUMAN

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” (Rom. 1,16)

Există în Evanghelia un element de uimire, care o face să fie căutată și dorită de sufletul omenesc, în ciuda opoziției permante din partea firii pământești, care-i stă permanent împotrivă. În cea mai mare măsură, această atracție este alimentată de forța care schimbă viețile celor atinși de ea. Uneori, această putere se manifestă încet și fără strălucire, alteori, ea erupe asemenea vulcanului sau a furtunii. În cea de-a doua ipostază, găsim adesea Evanghelia lucrând prin intermediul minunilor.

Minunile au însoțit începutul Evangheliei lui Isus Hristos, ele au continuat de-a lungul perioadei apostolilor și vor marca încheierea lucrării Evangheliei. Iată în continuare o serie de argumente pentru care semnele și minunile continuă să fie actuale în vestirea Evangheliei.

Pentru stârnirea și dezvoltarea credinței

Atunci când la nunta din Cana apa a fost transformată în vinul de cea mai bună calitate, ucenicii au început să creadă adevărul despre originea divină și misiunea mesianică a Învățătorului lor (Ioan 2,11). Aproape de fiecare dată când ei au asistat la toate din cele peste 35 de manifestări ale puterii lui Dumnezeu, înregistrate în Evanghelia, credința

lor a continuat să crească până la măsura la care ei înșiși au fost în stare să facă aceste lucrări. Petru și Ioan au început cu ologul de la Poarta Frumoasă și apoi avalanșa de fapte supranaturale a continuat să se manifeste însoțind lucrarea lor până când credința a devenit o realitate pe care nici chiar casa cezarului nu o mai putea contesta. Cum vremurile din urmă sunt arătate ca fiind lipsite de măsura necesară a credinței, ne putem aștepta ca Dumnezeu să apeleze din nou la aceste izvoare de alimentare și creștere a credinței în El. Chiar și numai un studiu biblic asupra minunilor Mântuitorului ar putea avea un efect binefăcător asupra credinței.

Pentru împlinirea nevoilor curente

Fiecare dintre minunile săvârșite de Mântuitorul și de ucenicii Săi a împlinit în primul rând o nevoie legitimă și imediată. De fiecare dată când acest lucru i-a ajutat pe oameni sau biserica să iasă dintr-o criză sau să depășească un obstacol aparent insurmontabil, minunea a împlinit în modul cel mai fericit o nevoie. Aceasta putea fi vinul, pâinea, peștii, bănuțul pentru taxele templului sau sănătatea, și chiar viața celor dragi. De la Dumnezeu, care dă cu mână largă, se revărsa abundență de mijloace și resurse. În fața acestui izvor, biserica nu ar trebui să stea nepăsătoare. Ori de câte ori lipsa de mijloace este un obstacol în calea propășirii Evangheliei, biserica ar trebui să-și aducă aminte că ferestrele cerului nu se deschid prea greu și încă nu au fost bătute în cuie. Numai necredința și neascultarea pot crea dificultăți de acces. Nu banii și mijloacele lipsesc, ci credința de a ajunge la ele. Dumnezeu este la fel de binevoitor să dea lucrurile cu adevărat necesare celor care duc lipsă de ele astăzi, cum a fost întotdeauna.

Pentru publicitatea naturală a Evangheliei

Oricine știe că reușita unui proiect depinde destul de mult de publicitatea și vizibilitatea acestuia. Lucrarea

publică a lui Hristos a beneficiat din plin de publicitatea naturală pe care minunile Sale au realizat-o fără nici un fel de cheltuială suplimentară. Uneori, El interzicea în mod expres celor în cauză să vorbească despre faptele minunate la care fuseseră martori. Alteori, îi încuraja să spună despre ele familiei, prietenilor și oricui. De fiecare dată, efectul era același: vestea despre puterea Sa se răspândea prin satele și cetățile din jur, astfel încât terenul era din timp pregătit pentru vizita Sa. Astfel, oamenii s-au informat unii pe alții despre programul de lucru și prefe-

Ori de câte ori lipsa de mijloace este un obstacol în calea propășirii Evangheliei, biserica ar trebui să-și aducă aminte că ferestrele cerului nu se deschid prea greu și încă nu au fost bătute în cuie.

rințele Marelui Vindecător. Numai cine nu dorea nu putea să verifice, prin propria sa experiență, adevărul și autenticitatea celor spuse. Ceea ce-i poate face pe oamenii de astăzi să devină agenți voluntari de publicitate a Evangheliei este interesul, curiozitatea și entuziasmul produs de Duhul lui Dumnezeu în sufletele atinse de puterea Sa.

Pentru descoperirea caracterului divin

Una dintre cele mai mari pierderi ale neamului omenesc, o dată cu intrarea păcatului în lume, este uitarea frumuseții caracterului lui Dumnezeu. Ideea noastră despre Dumnezeu este întunecoasă și deformată, dacă nu chiar, în mare măsură, absentă. Prin faptele puterii Sale, Dumnezeu Se descoperă pe Sine. Grija Sa providențială este printre primele trăsături care ies în evidență cu ocazia minunilor. Generozitatea și predispoziția Sa pentru abundență

și îndurare nediscriminatorie sunt vizibile atunci când El Își arată puterea. Starea de veghe divină se poate vedea atunci când El Își întinde mâna pentru a-i ocroti și a-i salva pe oameni de la pieire. Pentru aceste motive, studierea minunilor însoțitoare ale Evangheliei lui Isus Hristos devin lecții de învățatură despre cum este Dumnezeu. Cunoscându-L și înțelegându-L mai bine, dragostea noastră pentru Dumnezeu va înflori într-o slujire mai atentă și mai rodnică.

Pentru laudă și adorație

Uimirea care se instalează de fiecare dată printre cei prezenți la minunile săvârșite, se transforma repede în cuvinte de laudă pentru Dumnezeu. Minunile promovează adorația și închinarea de cea mai bună calitate. Puterea care potolește furtuna sau care cheamă morții la viață este puterea care supune și înalță sufletul în cea mai frumoasă scenă de admirație și recunoștință. Viețile celor atinși de această putere erau permanent purtătoare de motive de laudă și mulțumire. Amintirile cele mai scumpe și cele mai puternice revocau din nou și din nou simțămintele

acelea unice ale prezenței și intervenției divine. De fapt, lauda veșnică a măntuitorilor va fi alimentată mereu de amintirea procedurilor și a intervențiilor divine în viața lor.

Asemenea unui fluviu de laudă veșnică, viața celor transformați de puterea divină va prelungi la infinit cântarea lui Moise și a Mielului. Propria lor viață este o dovadă a acelei puteri care împlinește voia lui Dumnezeu peste tot pământul. Nici un obstacol nu mai poate sta în calea lor, nici o umbră nu-i mai întunecă, nici o durere nu-i mai încearcă, nici un tipăt de durere nu li se mai aude de pe buze. Nu va fi decât laudă, bucurie și adorație, de la o margine până la alta a lumii răscumpărate, pentru că Dumnezeul minunilor S-a sculat să împărățească.

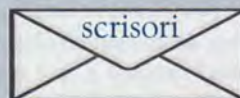
*Ion Bucinman, secretar,
Asociația Pastorală, Uniunea Română*

HOLDELE SUNT COAPTE

Când i-am cunoscut pe Marian și pe Mihaela, am văzut la ei o dorință după ceva mai bun, mai frumos și mai curat decât poate oferi lumea aceasta. Era o căutare nerostită prin cuvinte, așa că ne-am împrietenit repede. Ceea ce au văzut în familia noastră i-a făcut să-și dorească și ei această viață de familie: pace, bucurie, hrană sănătoasă și o adevărată trăire după voia lui Dumnezeu. Mai întâi, au început să studieze Biblia, fiecare separat. Apoi, au început să apară întrebările, deoarece erau multe lucruri noi. Într-o zi, Mihaela a spus: „Nu se poate să fie acesta adevărul. De ce nu-l urmează toată lumea?” Am continuat studiul „Există speranță”. Uimirea lor a fost și mai mare când au descoperit adevărul despre Sabat, starea omului în moarte, un stil de viață sănătos. Citind cartea *Proiect Sunlight*, Marian m-a întrebat: „Chiar o să se întâmple așa ceva?”, apoi s-a grăbit să răspundă: „Eu nu voi asculta de nimeni”. Deja rudele și prietenii i-au amenințat: „Nu mai venim pe la voi, dacă vă pocăiți. Ce, ați înnebunit?”

În inima lor se dădea o luptă puternică. Într-o zi, Mihaela mi-a spus: „Soțul meu a citit Pilda semănătorului și ne întrebam: Noi unde ne încadrăm?” În altă zi, Marian a luat Biblia la serviciu, iar un coleg a venit la el și i-a spus: „Știi că am început să citesc Biblia? Mă simțeam plictisit de toate. De când studiez, mă simt altfel”. Bucuros, Marian i-a răspuns: „Înseamnă că a devenit o modă studiul Bibliei. Hai să-ți arăt ce am citit eu despre Pilda semănătorului”. Duhul lui Dumnezeu i-a condus la apa vieții și au început să vină la biserică să studieze. Se simt ca într-o familie. La botezul din septembrie 2004, pastorul Cornel Popa a făcut apel: „Cine ar dori să se pregătească pentru viitorul botez?” Marian și Mihaela s-au ridicat în picioare și au zis: „Noi”, și împreună cu ei și alții au făcut la fel. Acum ei se pregătesc cu adevărat pentru botezul din februarie 2005.

Izvoarăș Savu – evanghelist, Cazaci, Dâmbovița

Mulțumim tuturor aceluia care, la hotarul dintre ani, ne-au trimis un gând, o felicitare, un mesaj de speranță.

Dorința noastră este ca Mântuitorul iubit să însoțească pașii fiecăruia dintre noi, până la revenirea Sa.

Redacția

Har și pace de la Dumnezeu, ca salutare sfântă, și doresc ca Cel Preainalt să vă binecuvânteze mai departe în frumoasa lucrare pe care o faceți, de a pune în mâinile noastre revista bisericii de care aparținem, ținându-ne la curent cu ce se mai întâmplă în viața bisericii, atât pe plan intern, cât și pe plan mondial.

*Pârlea Virgil,
Sălcioara, Tulcea*

BUNUL SAMARITAN

Având în vedere multe nevoi ale unor semeni de-ai noștri, un grup de credincioși din Comunitatea Crinul, București, au inițiat – în septembrie 2004 – un plan de sprijinire a unor astfel de persoane, în colaborare cu Primăria Sectorului 1 din București. Prin Direcția de Asistență Socială, s-a primit de la Primărie o listă cu 43 de persoane nevoiaș, cărora li s-a oferit lunar unul sau două pachete cu alimente, în valoare de 200.000 - 300.000 de lei. În acest plan, au intrat încă 23 de persoane în lipsă, din zona misionară a bisericii (prieteni de adevăr) și în jur de 20 de săraci ai comunității. Lunar, se oferă alimente în valoare de 13-16 milioane de lei.

La această acțiune participă 10 voluntari pentru a duce 50 de pachete finanțate prin bunăvoința unui frate deosebit de generos. De asemenea, alături de acești voluntari, avem 12 familii care duc propriile pachete, o dată sau de două ori pe lună. Apoi, avem și contribuția materială și umană a bisericii, prin Cercul Tabita, care a înviat de-a binelea cu această acțiune. Recent, s-au implicat în această acțiune și celelalte două comunități din sectorul 1 – Popa Tatu și Maranatha.

După 4 luni de activitate a Bunului Samaritan, rezultatele sunt deosebite – un nou suflu de slujire misionară în biserică, peste 80 de persoane care se bucură de sprijin material și sufletesc și, nu în ultimul rând, relații de colaborare prietenească cu tot mai multe persoane din cadrul autorităților civile.

Titu Ghejan, pastor comunitatea „Crinul”, București

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

(urmare de la pagina 21)

Atunci m-am prăbușit la picioarele Lui și i-am cerut iertare pentru îndoilele, răzvrătirea și supărarea mea. Din acel moment, am căpătat un alt curaj să înfrunt boala și, cu fiecare zi ce trece, merg spre bine. Acum pot spune tuturor cu certitudine că, oricât ar fi suferința de mare, nu trebuie să ne îndoim nici o clipă de Dumnezeu. Noi îl trădăm pe Domnul de nenumărate ori, dar El nu ne trădează niciodată. Cât de mare este diferența între modul cum gândim noi și ceea ce El pregătește, în bine, pentru noi!

Am fost atât de neîncrezător, tocmai când El lucra la salvarea mea. Or, eu voiam să mă duc exact acolo unde El îmi spunea: „Nu!” și, fiindcă n-a găsit o altă cale care să mă oprească să mor, a îngăduit această suferință.

*Gelu Chirilă,
Comunitatea Învingători,
București*

Te-ai gândit vreodată ce mare deosebire este în felul cum zic oamenii „Bună dimineața!” După felul cum zice „Bună dimineața!” poți să spui ce fel de om este acela cu care te-ai întâlnit.

„Bună dimineața!” rostește cu putere omul bun și prietenos din fire. Când îl auzim zicând aceste cuvinte, știm că el nu are nici o pretenție și așteptăm ca, după ce se spune așa, să urmeze un zâmbet plăcut și o strângere de mână familiară.

„Bună dimineața!” zice cel timid, într-un fel pe jumătate întrebător, ca și cum nu ar fi de ajuns de sigur dacă este sau nu o dimineață bună.

„Bună dimineața!” murmură omul veșnic nemulțumit. El știe bine că este *dimineață*, dar nu face nici o deosebire dacă această dimineață este bună sau nu.

„Bună 'neața!” zice omul grăbit. El spune aceste cuvinte ca și cum ar fi surprins văzându-te, și „dimineața” rareori se aude când el trece în goană.

„Bună dimineața!” spune un altul fără nici o expresie, fără nici un accent sau nuanță în voce, făcându-ne să ne gândim că cel care ne salută este lipsit de viață.

„Bun' 'neața!” de-abia rostește, de obicei ca răspuns la salutarea noastră, omul care așteaptă ca mai întâi noi să-i vorbim.

„Neața!” mormăie omul care este prea ocupat cu chestiuni *importante* ce nu-i mai îngăduie să fie prietenos. El nu-și ia timp nici măcar să rostească și celelalte patru litere de la începutul cuvântului. Și tot atâtea feluri de a zice „Bună dimineața!” câte feluri de oameni sunt. Cunosce pe cineva care doar își înclina capul, zâmbea, saluta cu mâna, dar nu spunea nimic. Cineva ar putea să gândească despre acest om că ar face parte din înalta aristocrație, și deci nu ar vrea să fie văzut vorbind cu oamenii de rând, dar eu îl înțeleg. El este mut. Sunt sigur că, dacă ar putea să vorbească, ar fi bucurat să spună: „Bună dimineața!”

N.W.N., *Curierul Misionar*, nr.5, 1933

Acum 72 de ani în Curierul Adventist

GHEORGHE ORESCIUC

„Scumpă este înaintea lui Dumnezeu moartea cuviosilor săi” (Psalmi 116,15)

Cuvântul acesta se potrivește în totul morții de martir cu care își încheie viața sa pământească iubitul nostru frate predicator Gheorghe Oresciuc, ucis de oameni răi, în noaptea de 21 spre 22 ianuarie 1932, în comuna Frătăuții Noi, lângă Rădăuți, Bucovina.

Invitat acolo de către iubitorii Evangheliei din acea comună, predicatorul Oresciuc a răspuns chemării și a ținut o adunare cu 10-15 suflete, seara, între orele 7 și 9, vestindu-le solia mântuirii. După adunare, a plecat la Rădăuți în sania cu care venise din altă parte, având de făcut până acasă numai 4 kilometri. Aproape de primăria satului, însă, i-a ieșit înainte un grup de 4 țărani români, care i-au dat mai multe lovituri cu ciomegele în cap și în spate; apoi, la un prundiș cu bolovani mari, îl aștepta o altă bandă, care împreună cu primii răufăcători l-au lovit cu pietre mari în cap și în spate, până ce i-au rupt mai multe coaste. Adus acasă aproape în stare de inconștiență, fratele Oresciuc a încetat din viață peste câteva ore.

Împreună cu iubiții frați Păunescu și Dorobăț de la Uniune și Gh. Stănescu, Rizea, Ionescu-Grăjdinoiu și Mustafa din Conferința Moldova de Nord, am avut ocazia să asist la autopsia făcută de medicul legist. Impresionant a fost îndeosebi momentul când medicul i-a deschis inima și – amintind de felul cu care se prezintă inima alcoolizilor și a fumătorilor – a exclamat: „Iată, ce curată este inima omului acestuia!”

Dovadă că el n-a băut și n-a fumtat toată viața sa”. [...]

Sub influența Evangheliei, avem numai simțăminte de iertare față de cei care au făcut o mare răutate și au ucis pe Oresciuc, și chiar credem că Domnul Isus le-ar ierta păcatul lor cel mare, dacă ei s-ar întoarce la pocăință, potrivit Evangheliei. Din cauza aceasta, noi, adventiștii, oameni temători de Dumnezeu, prin chiar faptul dureros al uciderii lui Oresciuc, ne simțim îndemnați nu la ură și răzbunare, ci la multă milă și iubire, un zel și o stăruință și mai mare pentru frumoasa lucrare de predicare a Evangheliei către toți, după cum stă scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia, celor ce dau de știre!”

Ștefan Demetrescu, *Curierul Misionar*, nr.6, 1933

EXPERIENȚĂ

Acum doi ani, ajungând într-un sat, un frate colporteur a început să colporteze. Mergând din casă în casă, a ajuns și la locuința notarului de acolo, unde a găsit-o doar pe soția domnului notar. Doamna i-a făcut colporteurului mai multe obiecțiuni cu privire la credință. În cele din urmă însă, colporteurul a convins-o să cumpere cartea *Speranța lumii* și altele.

Acum câțva timp, ducându-se iarăși prin acele locuri și ajungând la comunitatea noastră din apropierea satului unde locuia acea doamnă, acest frate colporteur a fost foarte bucurat când a văzut-o în mijlocul adunării. Imediat ce doamna l-a văzut pe fratele colporteur, a venit la el și i-a zis: „Dumneata ești colporteurul care mi-a dat cărți religioase. Eu le-am studiat și această cercetare a lor mi-a salvat viața. Eu eram hotărâtă să mă omor. Într-o zi, înainte de a citi cărțile pe care mi le-ai adus, mi-a venit niște gânduri rele, care mă

îndemnau să mă spânzur. Însă conștiința nu mă lăsa, așa că am fost cuprinsă de un grozav zbucium sufletesc și am început să strig tare către Dumnezeu, încât au auzit și vecinii. În rugăciunea mea, am zis: 'Doamne, ajută-mă să mă pocăiesc, căci dacă nu, mă spânzur'. Când am zis aceste cuvinte, ușa s-a deschis și a intrat o vecină, care auzise de afară cuvintele pe care le ziseam. Ea mi-a zis: 'Îmbracă-te și hai cu mine!' Ajungând în mijlocul credincioșilor lui Dumnezeu, am primit adevărul, și astăzi sunt și eu o copilă a Lui, iar soțul meu este și el pe cale să primească legământul”.

Colporteurul s-a bucurat văzând că, într-un timp destul de scurt, cărțile vândute de el în acea familie au salvat de la moarte sufletul soarelui și a adus pace și fericire în familia aceasta.

Curierul Misionar, nr.3, 1932

ÎNCREDEREA ÎN DOMNUL ADUCE SĂNĂTATE

Extraordinara legătură dintre corp, minte și spirit

GERALD R. WINSLOW

Nu există o sursă mai puternică pentru sănătatea omului decât încrederea deplină în Creatorul care ne-a făcut. Credința influențează fiecare dimensiune a ființei noastre, pentru că am fost creați pentru comuniunea cu Dumnezeu. Multiplele dimensiuni ale vieții noastre – biochimică, psihosocială și intelectuală – sunt menite să fie unite în cadrul spiritual, în care viața își găsește sensul și înțelesul. Înțeleptul Proverbelor din Scriptură scrie astfel: „Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul, și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău, și răcorire oaselor tale.” (Proverbe 3,7-8)

Biblia afirmă că bunăstarea noastră fizică depinde de relația pe care o avem cu Dumnezeu. Ellen White a prezentat acest adevăr când a enumerat „încrederea în puterea divină” în lista „remediilor adevărate”, care includea și alți factori, cum ar fi aerul curat și dieta adecvată. În altă parte, ea a scris: „Asigurarea aprobării din partea lui Dumnezeu va fortifica sănătatea fizică. Ea întărește sufletul contra îndoielii, a nedumeririi și a durerii excesive care seacă forțele vitale și conduc la boli de nervi”. Vestea bună despre harul lui Dumnezeu, adus nouă prin Isus Hristos, reprezintă cea mai puternică sursă pentru sănătatea omului.

Îndepărtarea de Dumnezeu și sentimentele de vinovăție și disperare le răpesc oamenilor sănătatea de care s-ar putea bucura. Psalmistul a descris această experiență: „N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din pricina mâniei Tale; nu mai este nici o vlagă în oasele mele, în urma păcatului meu.”

Studiu de caz

La începutul activității mele de pastorație, când eram capelan la un spital, am descoperit că legătura dintre nevoile spirituale și sănătatea fizică este complexă. Era evident faptul că pacienții care I se adresau lui Dumnezeu cu încredere pentru a-I cere ajutorul puteau să facă față suferințelor copleșitoare și procedurilor medicale dificile. Pe de altă parte, am fost surprins să constat cât de mulți pacienți, unii dintre ei nefiind chiar religioși, erau siguri că boala lor reprezenta o pedeapsă directă, venită din partea unui Dumnezeu mâniș.

Astăzi, la zeci de ani depărtare de acea perioadă, încă îmi mai amintesc de un pacient în vârstă, care era sigur că boala care îi amenința viața era rezultatul răzbunării lui Dumnezeu. Când l-am rugat să-mi spună de ce credea acest lucru, el mi-a povestit despre vremurile când călcase cu bună știință voia lui Dumnezeu. Mi-a povestit în special despre faptul că nu îngenunchea când se ruga, deși considera că Dumnezeu cere acest lucru. Din acest motiv și din

alte asemănătoare, el era convins că Dumnezeu îl pedepsea cu această boală și că avea să piardă viața veșnică.

Inima mi s-a înmuiat când l-am văzut cum plângea cu disperare și am căutat să-l asigur de harul nesfârșit al lui Dumnezeu. Știam că, indiferent de starea lui viitoare de sănătate, nevoia lui cea mai mare era aceea de refacere spirituală.

Echilibrul

Povestea acestui pacient arată de ce trebuie să acordăm atenție relației dintre credință și sănătate. Rolul credinței pentru sănătate reprezintă o sursă de speranță, dacă este bine înțeleasă. Dar adevărul acestei relații este ușor de exagerat. Pericolul distorsionării poate fi mare, mai ales în cadrul comunităților de credincioși care pun accentul pe standarde înalte de credință și practică, incluzând standarde înalte pentru un stil sănătos de viață. În lumea noastră, așa îmbibată de păcat cum este acum, sănătatea ne părăsește și suntem confrunțați cu moartea. Practicile sănătoase și credința nu pot anula înaintarea către moarte (vezi, de exemplu, Romani 5,12 și 1 Corinteni 15,22). Așteptăm o lume nouă, în care moartea, deja învinsă de Isus, nu mai are putere (vezi Apocalips 21,4).

Totuși, atunci când cineva se îmbolnăvește, de multe ori auzim întrebările: Oare a călcat vreun precept al reformei sanitare? Viața lui a fost în armonie cu planul lui Dumnezeu? Astfel de întrebări ne amintesc de ucenicii lui Isus care, atunci când au întâlnit un om născut orb, au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9,2). Această întrebare descoperă convingerea că bolile reprezintă pedeapsa pentru păcat. Ellen White a comentat astfel această idee falsă: „Satana, autorul păcatului și al urmărilor lui, îi făcuse pe oameni să creadă că suferințele și moartea vin de la Dumnezeu – ca o pedeapsă arbitrară dată din cauza păcatului. Din cauza aceasta, acela asupra căruia căzuse vreo suferință sau vreo nenorocire mare mai avea pe deasupra și povara de a fi privit ca un mare păcătos.” (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, cap. 51: „Lumina lumii”).

Isus a combătut aceste convingeri deformate, dându-ne un exemplu perfect de „slujire personală completă”, îngrijindu-Se de nevoile spirituale și fizice ale celor care cereau ajutor. Când Isus S-a întâlnit cu slăbănogul ai cărui prieteni îl coborâseră prin acoperiș, primele Lui cuvinte au fost: „Fiule, păcate îți sunt iertate!” (Marcu 2,5). Apoi, Isus l-a vindecat de paralizie. Modul în care Isus a combinat grija față de nevoile spirituale și de cele fizice ale acestui om reprezintă un model pentru toți cei care acceptă chemarea Domnului de a se iubi unii pe alții, așa cum ne-a iubit El (vezi Ioan 15,12).

Deosebirile culturale

Cultura noastră demonstrează un interes reînnoit față de legătura dintre binele spiritual și sănătatea fizică. Acest lucru este evident, dacă privim coperta unor reviste cunoscute. *Reader's Digest* scrie cu litere mari: „Raportul medicului — Credința poate să te vindece”. O copertă recentă a revistei *Newsweek* prezintă o fotografie cu un pacient care se roagă, iar textul explicativ spune: „Dumnezeu și sănătatea — Constituie religia un bun medicament? De ce savanții încep să creadă?”

Ce anume provoacă acest nou interes pentru spiritualitate și sănătate, mai ales într-o cultură considerată a deveni din ce în ce mai seculară? De ce se acordă acum atât de multă atenție puterii tămăduitoare a credinței? Răspunsul este unul complex. Setea omului pentru spiritualitate este greu de potolit. Chiar și cele mai secularizate persoane se ocupă de sănătatea lor — mai ales atunci când simt că aceasta suferă. Dar motivul cel mai important pentru renașterea interesului față de relația dintre spiritualitate și sănătate este rezultatul adus de noile investigații științifice. Sute de studii au arătat că există o relație între religiozitate sau spiritualitate și sănătate, iar majoritatea acestor studii sugerează că legătura este pozitivă.

Oamenii credincioși, care sunt convinși de beneficiile spiritualității pentru sănătate, nu prea au nevoie de astfel de studii. Dar, într-un timp în care știința a devenit metoda dominantă de abordare a adevărului pentru milioane de oameni, dovezile empirice ale relației dintre spiritua-

litate și sănătate au creat noi ocazii pentru folosirea îngrijirii medicale bazate pe valorile credinței. Un medic entuziast a mers atât de departe, încât a sugerat că, datorită datelor științifice de care dispunem acum, nefolosirea binefacerilor practicilor spirituale, cum ar fi rugăciunea, ar trebui să fie considerată ca malpraxis.

Contribuția creștinismului

În această atmosferă de entuziasm popular, creștinii ar face bine să caute echilibrul care vine din principiile Scripturii. De exemplu, Biblia ne învață că îngrijirea corpului nostru face parte din credințioșia noastră față de Creator și că trupurile noastre ar trebui să fie considerate drept templul Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 6,19-20). Accentul popular pus pe beneficiile spiritualității asupra sănătății reprezintă doar jumătate din idee. Îngrijirea sănătății fizice este bună și pentru sănătatea spirituală. Înțelegerea completă a relației dintre spiritualitate și sănătate, care poate fi numită holistică, ar trebui să se ocupe nu doar de beneficiile aduse sănătății de spiritualitate, ci și de beneficiile spirituale aduse de un stil de viață sănătos.

Fără acest echilibru, accentul popular actual, pus pe spiritualitate și sănătate, poate reduce spiritualul la un fel de leac magic care poate face bine sănătății. Există destule dovezi ale beneficiilor aduse de credință în domeniul sănătății, dar nu acesta este motivul nostru pentru a fi credincioși. Conform Scripturii, credința noastră este un răspuns față de harul lui Dumnezeu, iar toate acestea sunt un dar de la El (vezi Efeseni 2,8-10). Un alt motiv pentru a ne călăuzi după

principiile biblice este acela că nu toate felurile de credință sunt la fel de benefice pentru sănătate. În studiul lor asupra metodelor prin care pacienții religioși tratează suferința, cercetătorul Kenneth Pargament și colegii lui au descoperit că manifestările credinței pot avea rezultate benefice sau dăunătoare pentru sănătate.

Rezultatele dăunătoare sunt asociate cu credința că Dumnezeu este răzbunător și nu ne iubeste, că bolile reprezintă o intervenție demonică, iar Dumnezeu nu are putere, dar și cu conflictele interpersonale din comunitatea religioasă a pacientului. Convingerile și practicile spirituale, care sunt asociate cu rezultatele pozitive, includ căutarea iertării și a sprijinului spiritual din partea unui Dumnezeu iubitor și acceptarea responsabilității personale pentru colaborarea cu Dumnezeu, ca partener activ.

Rezultatele acestor cercetări îmi aduc aminte de accentul pe care Ellen White îl pune frecvent pe credința inteligentă și importanța colaborării omului cu puterea divină. Referitor la colaborarea noastră cu Dumnezeu, ea a scris: „Numai pe această cale agentul uman poate deveni un lucrător împreună cu Dumnezeu. Domnul nu ne pedepsește pentru încredere oarbă. El nu dezonorează înțelegerea umană, dar dorește ca voința omului să fie adusă în armonie cu voința divină” (*Înalta noastră chemare*, p. 310 orig.). Numai o astfel de credință poate să ne întărească sănătatea și să ne pregătească pentru a-i servi pe ceilalți.

De curând, unii dintre colegii mei de la Universitatea Loma Linda au scris o carte, intitulată *Spiritualitate, sănătate și împlinire*, care se dorește a fi un ghid pentru profesioniștii din domeniul sănătății. Apariția acestei lucrări reprezintă doar unul dintre argumentele că adventiștii de ziua a șaptea au primit un dar mare, care constă în credința practică în vederea servirii oamenilor. Probabil că nu a existat niciodată un timp mai adecvat în cultura noastră pentru a împărtăși beneficiile bogate ale convingerilor noastre despre relația dintre credință și sănătate.

Putem să le spunem celor în mijlocul cărora trăim următoarele cuvinte ale Bibliei: „Doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul său” (3 Ioan 2).

Gerald R. Winslow, profesor la Facultatea de Religie, Universitatea Loma Linda

Adventist Review, decembrie 2004
Traducere Cezar Iliescu

Nu-mi pasă!

– Nu-mi pasă! mormăi George, puștiul de zece ani, cu privirea piezișă și albastră și cu ciuful blond.

– O să-ți pese când o să ajungi înaintea directorului de tabără, îl tachinea Ionel.

Tabăra de vară fusese foarte frumoasă. Desigur, până acum, se gândi George în urma celor întâmplate. Din tot programul, cel mai mult îi plăcuse atelierul de Studiul naturii. Instructorul îi învățase pe copiii din grupă multe lucruri fascinante despre micile creaturi ale lui Dumnezeu, iar George fusese de-a dreptul încântat. A început să înțeleagă și să iubească animalele și păsările pe care le descoperise chiar pe terenul taberei.

Apoi, cu mai puțin de o oră în urmă, George și ceilalți participanți se adunaseră pentru serviciul divin din natură. Așezându-se pe iarba alături de colegii din grupa lui, el spuse:

– Aș dori ca tabăra asta să nu se termine niciodată.

– Și eu la fel, adăugase Mihai. Nu-mi vine să cred că este deja sâmbătă.

După un serviciu divin captivant, pastorul Ruben le-a spus câteva istorioare interesante. Însă George avea nevoie la toaletă. Urcând în pădure spre locul cu pricina, a dat peste o piatră ciudată. Era ceva mai mare decât o minge de tenis și avea o culoare cenușie, împetritată cu mici așchii negre, strălucitoare. A luat-o în mână și a șters-o de jărână. S-a hotărât să o păstreze pentru colecția lui. Deodată, o veveriță moțată a traversat iute poteca. Fără să se gândească ce face, George a aruncat piatra și a nimerit veverița. Băiatul fusese luat cu totul pe nepregătite. Veverița a scâncit și a alergat în zigzag până la un copac, în care a încercat zadarnic să urce. George, care rămăsese mut de uimire, s-a apropiat încet

de micuțul animal. Veverița s-a mai zbatut un pic, apoi a rămas nemișcată. Ochișorii ei negri rămăseseră deschiși și neclintiți. George a îngenuncheat lângă micuța creatură. Vai, ce i-am făcut!?

– Bună lovitură! i-a spus unul dintre băieții mai mari din tabără, care venise prin spatele lui. Oricum, nu sunt decât niște rozătoare.

George a încercat o grimasă de zâmbet.

– Ei, o nimica toată. Acasă vânez mai mereu, s-a lăudat el. Urcând mai departe poteca, George a dat ochii cu

Ionel. Acesta văzuse totul de lângă cabină și îi fusese coleg la atelierul de Studiul naturii.

– Cum ai putut să faci așa ceva? l-a întrebat Ionel.

– Nu-mi pasă! mormăi el cu privirea piezișă și albastră.

Simțea că trebuie să facă pe durul.

– O să-ți pese când o să ajungi înaintea directorului de tabără, îl tachinea Ionel, întorcându-se și alergând spre poiană.

George s-a încruntat.

– Oricum urâsc tabăra asta, șopti el. Mă duc singur acasă – o să fac autostopul.

George o apucă pe drumul care ieșea afară din tabără. Lacrimile îl usturau în ochi, dar le-a șters repede. Mergea apăsât, ridicând praful în urma lui. Nu intenționase să ucidă veverița, dar oare îl va crede directorul?

Deodată, a auzit o mașină în urma lui. Nu mai avea nici unde să fugă, nici timp să se ascundă. Mașina a încetinit. Era Marius, instructorul lui.

– Hei, colega, pot să de duc undeva? l-a întrebat Marius cu zâmbetul pe buze. Haide, urcă și spune-mi ce s-a întâmplat.

George s-a urcat șovăind în mașină, iar Marius a parcat într-un loc retras, în timp ce băiatul își depăna povestea. A spus că a nimerit veverița, însă nu intenționase să o

lovească; iar acum, nu mai dorea decât să plece acasă.

Marius asculta. Și mai important este că l-a crezut pe George. A fost o tabără de neuitat – mai ales experiența cu veverița. George nu va uita niciodată micuța veveriță și nici sfatul instructorului care l-a crezut.

*Adventist Review, octombrie 2004
Traducere Oana Ghiga*

Ora familiei

Invită-ți familia la altar

- Citește povestirea de mai sus și întreabă în ce fel se aseamănă această întâmplare cu experiența lui Petru, care a negat că îl cunoștea pe Isus (Matei 26).
- George a spus că nu-i păsa, însă ce crezi că simțea în sufletul lui?
- Cântați o cântare despre iertarea pe care o oferă Domnul Isus.

9 adventiști morți – India

6 femei adventiste și 3 copii din satele de pe Coasta Andhra Pradesh, India, au fost omorâți în urma tsunamiului din 26 decembrie 2004, raportează Ron Watts, președintele Diviziunii Asia de Sud. Sute de membri ai Bisericii Adventiste din India și-au pierdut casele și tot ce aveau. După declarația lui Ron Watts, familiile de pescari sunt cele mai rău lovite. „Membrii Bisericii Adventiste din Periyathazhai oferă zilnic hrană caldă pentru 300 de pescari și familiile lor. Biserica Adventistă din Idinthakaraj face același lucru pentru 50 de persoane.” În data de 4 ianuarie, comitetul executiv al Diviziunii Asia de Sud a votat ca fiecare angajat al Bisericii Adventiste din India (pastori, angajați ai spitalelor și școlilor, inclusiv pensionari) să contribuie cu minimum salariul pe o zi pentru ajutorarea victimelor. Comitetul a mai votat ca darurile colectate în fiecare Biserică Adventistă din India, în primul Sabat din februarie, să fie oferite membrilor afectați de tsunami. Comparativ cu multe zone ale lumii, salariile angajaților din India sunt mici, de aceea ajutorul din partea Bisericii Mondiale este de mare folos.

(preluare după *Adventist Review*)

(AARC – Departamentul Comunicații, AZȘ din România)

Conflict devenit binecuvântare – Darfur, Sudan

Cu o lună în urmă, doi misionari ai Bisericii Adventiste din Darfur au fost arestați sub acuzarea de perturbare a liniștii publice, deoarece au predicat unor persoane de diferite denominațiuni într-o piață.

Alți creștini din zonă au devenit interesați de mesajul Evangheliei după ce au văzut că 8 dintre membrii bisericii lor au primit botezul. Acest lucru i-a supărat pe conducătorii bisericii respective, care au mers la autoritățile locale și i-au dat în judecată pe cei doi misionari. Ca rezultat al acțiunii lor, Biserica Adventistă a fost obligată să plătească

o amendă de 300 de dolari, iar cei doi au fost închiși. Membrii bisericii creștine nu au fost de acord cu acest verdict, mai ales că incidentul a fost instigat de conducătorii bisericii lor, care au influențat autoritățile locale.

Incidentul s-a dovedit a fi o binecuvântare, datorită comportamentului celor doi care au fost politicoși și au rămas credincioși adevărului, chiar și în închisoare. Ca rezultat al acestui lucru, întreaga comunitate a acelei biserici dorește acum să se alăture Bisericii Adventiste. Biserica noastră a trimis pe pastorul William Oliver să pregătească pentru botez cele 43 de persoane care formează comunitatea respectivă.

(AARC – Departamentul Comunicații, AZȘ din România)

CENTRUL INTERNAȚIONAL DE INSTRUIRE ÎN LUCRAREA MISIONARĂ MEDICALĂ

Sunteți un om cu spirit tânăr, aveți peste 18 ani, sunteți membru al Bisericii Adventiste și doriți să vă folosiți energia și talentele pentru Dumnezeu, în lucrarea misionară medicală? Institutul Hergheia, înființat în 1999, poate fi soluția. Situat lângă un sanatoriu și într-un frumos peisaj de dealuri carpatine, această școală pregătește studenți pentru răspândirea Evangheliei și îi învață cum se pot adopta stiluri de viață mai sănătoase. Cu numai 24 de studenți în fiecare an – din septembrie până în august – relațiile care se leagă asigură o atmosferă greu de găsit în alte școli mai mari. Dacă vă interesează să aflați mai multe informații despre această școală, ne puteți contacta la: CSMPR, Of. p. Ceușu de Câmpie, cod 547144, Jud. Mureș, România

Telefon/fax: 0040-265324011; E-mail: prikler@rdslink.ro

Pentru mai multe informații referitoare la instituția noastră, accesați pagina web: <http://www.immtc.rdslink.ro/school.php>, unde puteți începe procesul de înscriere.

Selectarea studenților va avea loc în a doua jumătate a lunii IULIE 2005, deci, dacă sunteți interesați, contactați-ne cât mai curând posibil.

La vâlna

La odihnă

Ion Ion se naște într-o familie de oameni pioși din Țigănești, județul Teleorman. Împreună cu părinții, primește „noua” credință adventă și devine pionier al lucrării în această comună. Se implică activ în activitatea bisericii din Țigănești încă de tânăr, ducând povara lucrării, devenind astfel un exemplu de urmat pentru multe generații de tineri. Se căsătorește cu Alexandra și au împreună trei copii pe care îi cresc în temere de Dumnezeu, oferindu-le exemplul personal ca model de viață.

Toată viața lui este o mărturie vie, pe care cei din jurul lui citesc în fiecare zi, mulți cunoscându-L astfel pe Dumnezeu.

Vineri, 15 octombrie 2004, la 80 de ani, după ce se pregătește de Sabat, adoarme în Domnul ca un om deosebit, răpus fulgerător, fără ca ceva să fi prevestit aceasta.

Florea Pârlea, născut pe 19 iulie 1923, la Seaca, județul Teleorman, trece la odihnă pe 25 septembrie 2004, la Sălcișoara, județul Tulcea.

La vârsta de 14 ani încheie legământul cu Domnul, prin botez, în Caliacra, Bulgaria. În 1940, vine

în Dobrogea împreună cu alți 11 membri botezați și formează o grupă care devine comunitatea Sălcișoara de astăzi. În 1946, se căsătorește cu Maria, întemeind o familie care a fost binecuvântată cu trei copii. În comunitate a fost dirijor și organist, pentru o perioadă de peste 25 de ani. A contribuit cu tot ce a putut la construirea noului locaș de cult din Sălcișoara. A fost un trăitor al adevărului, un cercetător sânguinos al Cuvântului.

În ultimii 30 de ani, inima i-a dat multe probleme, iar în dimineața zilei de Sabat, din 25 septembrie 2004, își încheie viața în deplină seninătate și pace, așteptând dimineața învierii.

Biserica, manifestarea lui Dumnezeu în lume

In impresionanta sa rugăciune de la sfințirea Templului, Solomon împletește bucurii strălucite cu măhniri adânci, vorbește despre glorie și despre decădere, conturează tablouri de cinste și de rușine, dă glas unor așteptări strălucite, însă o face cu un spirit umil și supus. Această rugăciune exprimă mai mult decât dorințele bune ale unui suveran care a atins apogeul domniei sale. Solomon vorbește ca un profet și creează un portret al bisericii din toate timpurile și din toate locurile și al activității lui Dumnezeu în biserica Sa.

Solomon îndreaptă către Dumnezeu șapte cereri cu privire la situații precise, care ocupă un loc legitim în biserica de astăzi. Majoritatea acestor situații indică spre păcat drept cauză.

O prezență universală

Rugăciunea lui Solomon recunoaște că păcatul pătrunde totul – „căci nu este om care să nu păcătuiască” (1 Împ. 8,46). Păcatul are cel puțin trei aspecte. Mai întâi este *raportul*. Oricât de bun este cineva acum, realitatea că el a tratat pe cineva cu răutate rămâne. Apoi este *deprinderea*. Imaginație păcătoasă și dorință greșită, năzuințe neîmplinite ca și fapte săvârșite sunt îngropate în adâncul ființei noastre și pot să erupă ca un vulcan fumegând. În sfârșit, pe lângă raport și deprindere, păcatul are o *influență*. Influența unei fapte rele a pătruns atmosfera unei situații, iar făptuitorul nu o poate anula, așa cum nu își poate retrage aerul pe care l-a expirat. Firele păcatului nu pot fi deznodate prin faptul că ne frângem mâinile și vrem să nu ne mai uităm înapoi.

Ca păcatul să fie iertat, trebuie ca mai întâi păcătosul să își vadă fapta ca fiind atât de urâtă și de respingătoare, încât să se întoarcă și să adopte o nouă atitudine și o nouă perspectivă. Păcatul trebuie văzut ca o încălcare a legământului cu Dumnezeu.

Pocăința este autentificată prin reparație. Cel pocăit cu adevărat dorește să repare răul făcut. Și el nu își face calcule meschine. Nu putem ține în mână „avantajul” păcatului și să ne pocăim. Trebuie să renunțăm.

Atunci când dorim să facem reparație, descoperim cât de incapabili suntem. Este imposibil să reparăm toate daunele. Dar ceea ce putem face este împăcarea, ca să rupem legăturile păcatului.

Să dăm atenție celor șapte situații pentru care se roagă Solomon.

Conflicte și situații complicate (1 Împ. 8,31-32)

„Dacă va păcătuî cineva împotriva aproapelui său și va fi silit să facă un jurământ, și va veni... în casa aceasta” (vers. 31). Cazul în discuție era atât de complicat, încât nu putea fi judecat pe baza dovezilor și de aceea se recurgea la jurământ. Solomon cere ca Dumnezeu să judece. Și astăzi în biserică au loc neînțelegeri și conflicte. Este aproape imposibil pentru mintea omească neajutată să stabilească vinovăția și să-i convingă pe cei în cauză. Suntem experți în analiza păcatele personajelor din Biblie, dar foarte stângaci în a le identifica corect pe cele care apar acum în biserică. Aici nu se folosesc mijloace specifice sistemului de justiție. Judecata făcută în biserică poate fi înțeleasă numai de persoane care se supun cu sinceritate lucrării Duhului Sfânt. În plus, biserica urmărește să-i păstreze în ea atât pe cei care au greșit, cât și pe cei cărora li s-a greșit, și să promoveze între ei relații frățești, necesare împlinirii misiunii ei. Riscurile sunt mari, pentru că frații nedreptățiți suferă toată viața și îi fac și pe ceilalți nefericiți.

Pentru toate aceste motive, avem mare nevoie de călăuzire divină atunci când administrăm dreptatea în cazurile complicate din biserică. Domnul ne-o făgăduiește: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu... și ea îi va fi dată” (Iacov 1,5).

Înfrângeri militare (vers. 33)

Cauza acestora este tot păcatul. Istoria lui Israel este marcată de multe înfrângeri. Suntem în stare să vorbim cu competență despre înfrângerile lui Israel, dar mult mai rar vorbim despre înfrângerile pe care le trăim astăzi, ca biserică a lui Dumnezeu. Trebuie să fim gata să le recunoaștem, să înțelegem cauzele, chiar dacă acestea indică spre noi înșine.

Duhul Sfânt îi ajută pe cei care au dorința sinceră de a înțelege cauza înfrângerilor lor. Atunci se produce o schimbare a inimii – supunere față de Dumnezeu, redescoperirea încrederii, lauda plină de credință (vers. 34). Pe aceasta mizează Dumnezeu atunci când ne lasă să fim înfrânți. Biserica este un loc unde cunoaștem înfrângeri și pregătim biruințe.

Secetă (vers. 35)

O nouă urmare a păcatelor. În vremurile antice, când nu exista tehnologia irigației culturilor și nici nu existau rezerve strategice de hrană, seceta însemna inevitabil foamete, suferință, moarte. Nu trebuie să spiritualizăm totul. Sunt și astăzi membri sau biserici întregi care suferă din cauza sărăciei produse de natura neprielnică sau de schimbările sociale. Necazuri de felul acesta trebuie să își găsească un loc în viața bisericii, în rugăciuni, predicare, implorarea intervenției lui Dumnezeu în momente critice, ajutor practic și instruirea pentru a folosi metode eficiente în astfel de situații. Nevoile vitale ale credincioșilor și ale concetățenilor trebuie să fie tratate cu iubire și pricepere, într-un mod care să-L reprezinte corect pe Dumnezeu.

Calamități naturale și asediu (vers. 37)

Aici avem un șir lung de nenorociri care, uneori, pot să se cumuleze sau să se determine una pe alta. Predicăm adesea, pe baza istorisirilor din Biblie, despre calamități și crize și o facem într-un fel care sugerează că timpul lor a trecut și că, oricum, copiii lui Dumnezeu fac excepție de la asemenea dezastre. Așa că, atunci când cineva este lovit – și sunt destui care sunt loviți –, ne este greu să facem o legătură obiectivă între cele citite în Biblie și viața reală. Dar biserica îi primește bine pe cei trec prin nenorociri. Dumnezeu este pregătit să-i asculte, și ceilalți credincioși simt împreună cu ei.

Vizitatori la templu (vers. 41)

Aceasta este o paranteză fericită – o paranteză misionară. Nu se vorbește nimic de păcat. Un străin vine în Casa Domnului să se roage. Știm că au existat legi potrivit cărora străinii nu aveau permisiunea să intre în incinta sacră a sanctuarului sau a templului. Profeții au anunțat un timp

„Mântuitorul Și-a dat viața prețioasă ca să întemeieze o biserică în stare să îngrijească de sufletele întristate și ispitite. O grupă de credincioși poate fi săracă, needucată și necunoscută; dar, în Numele lui Hristos, ea poate face, în familie, între vecini, în biserică și chiar în locurile mai îndepărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veșnicia.”

(Ellen White, *Hristos, Lumina Lumii* București, ed. 2002, pag. 595)

în care, la Ierusalim, va fi „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Is. 56,7). Profeția nu s-a realizat cu adevărat. Biserica noastră nu are legi care să-i împiedice pe străini să intre. Totuși, clădirile noastre sunt încuiate în cea mai mare parte a timpului, așa că nici oamenii casei, nici străinii nu pot veni (Începem să avem excepții timide). Programul de Sabat nu este conceput cu gândul la străini, așa că cei care intră se simt excluși (Și aici există inițiative promițătoare). Viața bisericii trebuie să fie astfel concepută, încât să-i primească bine pe străini și să faciliteze pentru ei un răspuns ceresc la rugăciuni.

La război (vers. 44)

Fiind în același timp biserică și națiune, Israel s-a aflat adesea angajat în război. Din fericire, noi trăim în locuri protejate de război. Dar biserica există și în zone unde războiul este o realitate cotidiană. Ea trebuie să răspundă unor dileme și să facă față unei situații cutremurătoare. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al locurilor și al vremurilor pașnice, ci și al celor războinice, și biserica trebuie să fie o mărturie vie a acestui lucru.

Exilul (vers. 46)

Situația este răsturnată. Mai sus, Solomon s-a rugat pentru străinii care îl caută pe Domnul la Ierusalim. Aici, el mijlocește pentru israeliții care vor fi deportați în urma înfrângerii lor în război. Templul nu le mai este accesibil. Solomon vorbește despre „rugăciuni cu privirile întoarse... spre casa pe care am zidit-o Numelui Tău” (vers. 48). Templul poate fi ars, biserica poate fi distrusă, dar ele dăinuiesc în inima celor care s-au închinat acolo și Dumnezeu lucrează pentru restaurare. Chiar și invizibilă, biserica își slujește credincioșii și îi călăuzește spre Templul veșnic.

Cele șapte cereri ale lui Solomon acoperă marea varietate a experiențelor individuale și colective ale oamenilor. Biserica primește oameni din toate categoriile sociale (predicarea și lucrarea pastorală a lui Ioan Botezătorul, în relatarea din Luca 3,10-14, constituie un bun exemplu) și își exercită, prin ei, influența asupra societății în toată diversitatea ei. Fără să fie intimidată de complexitatea problemelor, ea îl reprezintă curajos pe Cel care a spus: „Veniți la Mine, toți ...”. Întrebarea prin care Emanuel, un băiețel de numai opt ani, și-a încheiat mica predică la *Festivalul copiilor predicatori* de la Constanța – Viile Noi – merită să fie luată în serios: „Cine are nevoie de o biserică a cărei influență nu depășește zidurile ei?”

Și El le-a zis: „De aceea, orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi”.

Studiile Școlii de Sabat pentru adulți, tineri și copii • 263 de predici în format audio și video • Curierul Adventist
• 35 de volume conținând scrierile E. G. White în limba română • Biblia povestită copiilor (mp3) • 56 de schițe
de predici • muzică „Best of Voice of Hope Radio” • Biblia Cornilescu în format audio • Devoțional 2005 • Știri
din viața Bisericii • Link-uri către alte instituții adventiste • Cărți în format electronic • Forum de discuție